

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН

ЗАМЪКЪТ НА ПРОРОКА

Част 19 от „История на бъдещето“

Превод от английски: [Неизвестен], 1996

chitanka.info

1

Беше необикновено студено. По едно време аха да запляскам с ръце, за да се стопля, но спрях уплашен, тъй като щях да смутя спокойствието на Пророка; бях на пост точно пред вратата на покоите му. Тази висша чест бях заслужил с доброто си представяне на проверките и парадите. Но сега не бих искал с нищо да привлеча вниманието му.

По онова време бях млад и още глупав новоизлюпен легат от Уест Пойнт, един от Ангелите на Господа и личен телохранител на Пророка.

Когато съм се родил, мама ме посветила на Църквата и когато навърших осемнадесет години, чicho Абсолют, най-висшият светски цензор, паднал в краката на Съвета на старейшините с молба да ме препоръчат във военното училище.

Уест Пойнт напълно ме устройваше. Естествено, като всички мои съкурсници и аз ругаех военната служба, но честно казано, монашеският живот ми харесваше. Ставахме точно в пет сутринта, два часа се молехме и медитирахме, след това слушахме лекции и правехме упражнения по различни военни дисциплини: стратегия, тактика, психология на тълпата, основи на чудесата. Следобед стреляхме и се закалявахме телесно.

Аз не влизах в числото на най-добрите кадети, затова не се надявах, макар и тайничко да мечтаех, да стана Ангел Господен. Но имах отлични бележки за поведение и добри по практическите дисциплини. Бях почти греховно горд, когато ме избраха! И имаше защо — попаднах в светая светих на всички полкове на Пророка, в който дори редниците бяха по чин офицери, и ни командваше лично Поразяваният Меч на Пророка, който бе армейски маршал. В деня, когато ме произведоха Ангел и ми зачислиха блестящия щит и копието, се заклех да се готвя да приема духовен сан веднага щом стана капитан.

Но в тази нощ, няколко месеца след онзи първи ден, независимо, че щитът ми продължаваше да блести, както тогава, в сърцето ми се бе появило мъничко петънце. Животът в Нови Йерусалим не се оказа такъв, какъвто си го бях представял в Уест Пойнт. Дворецът и Храмът бяха изпълнени с интриги и политиканство. Свещениците, дяконите, държавните министри и дворцовите служители бяха заети главно с неистова борба за власт и за благоразположението на Пророка. Нашият славен девиз „*Non Sibi Sed Dei*“^[1] започна да ми се струва празен.

Макар да не се месех в кавгите за мирски блага и аз имах страстни помисли: поглеждах с въжделение една особа от другия пол.

Мисля, че вие ще ме разберете по-добре, отколкото аз разбирах себе си тогава. На възраст бях зрял мъж, но по опит — дете. Единствената ми позната жена беше моята майка. Като момче в семинарията, преди да попадна в Уест Пойнт, почти се страхувах от момичетата. Интересите ми включваха уроците, майка ми и църковния военен отряд. В Уест Пойнт не виждах момичета. Човешките ми чувства бяха замразени, а случайните еротични сънища преценявах като изкушения на дявола.

Но Нови Йерусалим не беше Уест Пойнт и на Ангелите не се забраняваше да се женят, макар повечето да не се стремяха към това, защото женитбата означаваше преместване в някой от обикновените полкове. А много от нас ги блазнеше надеждата да станат военни свещеници.

На мирските дяконеси, работещи в Двореца и Храма, също не се забраняваше да се омъжат. Но повечето от тях бяха стари жени, които ми напомняха моите лели, и едва ли бяха способни да предизвикат у някого романтични чувства. Не ме привличаха и младите сестри, преди да срещна сестра Джудит.

Преди месец бях на същия пост. Тогава за пръв път охранявах личните покои на Пророка и с вълнение очаквах да mine на проверка дежурният офицер.

Във вътрешния коридор срещу моя пост за миг пламна светлина и чух стъпки. Погледнах часовника си — това трябва да са девствениците, които обслужват Пророка. Всяка нощ точно в десет те се сменяха. Никога досега не бях присъствал на тази церемония и не се надявах да присъствам. Знаех само, че девствениците хвърлят жребий,

на коя от тях ще се падне честта лично да прислужва на свещената особа.

Не продължих повече да се вслушвам и се обърнах настани. След около петнадесет минути някаква фигура в черна мантия отиде при парапета, спря и се загледа в звездите. Аз отначало извадих пистолета, но веднага се смутих и го пъхнах обратно в кобура. Тази фигура беше чисто и просто една дяконtesa.

Отначало реших, че е светска дяконtesa, кълна се, въобще през главата ми не мина мисълта, че може да е свещена дяконtesa. Наистина в устава няма точка, която да им забранява да излизат от покоите, но не бях чувал някога да са го правили.

Тя ме забеляза едва, когато произнесох:

— Бог да те пази, сестро!

Дяконtesата трепна, аха да извика, но се овладя и ми отвърна:

— Бог да те пази, малки братко!

Едва тогава видях на челото ѝ звездата на Соломон, знакът на семейството на Пророка.

— Прости ми, старша сестро — казах аз. — Не те видях в тъмнината.

— Не съм оскърбена.

Стори ми се, че тя се опитва да подхване разговор Разбирах добре, че ние не бива да говорим насаме — нейното смъртно тяло е посветено на Пророка, а душата ѝ на Господа, но аз бях млад и самотен, а тя млада ѝ много красива.

— Ти тази нощ ли ще прислужваш на Негово светейшество, старша сестро?

Тя поклати глава.

— Случаят не ме удостои с тази чест. Жребият се падна на друга.

— Сигурно е велика чест да прислужваш лично на Пророка?

— Естествено, макар самата аз да не мога да го преценя от личен опит. Досега нито веднъж не ми се случи. — След малко добави разгорещено: — Вълнувам се много, защото съм тук от скоро.

Независимо, че дяконtesата беше с по-висок чин, бях трогнат от проявената женска слабост.

— Смятам, че ще се проявите добре.

— Благодаря.

Ние продължихме да разговаряме. Разбрах, че е в Нови Йерусалим по-малко от мен. Преди е живяла във ферма в щата Ню Йорк и е била избрана за Пророка в семинарията в Олбъни. На свой ред й разказах, че съм се родил в Средния запад, на петдесет километра от егсиата на Истината, където е бил посветен Първият Пророк. Казах й още, че ме наричат Джон Лили, а тя ми отвърна, че е сестра Джудит.

Съвсем бях забравил за дежурния офицер и за неговите внезапни проверки, бях готов да приказвам така цяла нощ, когато изведнъж чух часовникът да звъни.

— Боже мой! — възклика сестра Джудит. — Отдавна трябваше да съм в килията си.

Тя побягна, но изведнъж спря и се обърна:

— Нали няма да ме наклеветиш, Джон Лили?

— Аз ли? Никога!

До края на дежурството мислех само за нея.

Така и не можах да я изхвърля от главата си. През следващия месец я видях пет-шест пъти. Веднъж я зърнах на ескалатора — тя пътуваше надолу, а аз нагоре. Не си казахме нито дума, но тя ме позна и ми се усмихна. През цялата нощ сънувах ескалатора, но нито веднъж не можах да сляза от него и да си поговоря с нея. Другите среци също бяха мимолетни. Веднъж чух гласа ѝ: „Здравей, Джон Лили!“, обърнах се веднага, но видях само как наметнатата с мантия фигура се скри в една врата. Веднъж я видях да храни лебедите в крепостния ров. Не се осмелих да отида при нея, но тя ме забеляза.

И така след месец, когато отново бях на пост, и не се надявах тя да излезе от двореца, я чух да ми казва:

— Добър вечер, Джон Лили.

Така се стреснах, че едва не изскочих от ботушите си. Сестра Джудит стоеше в тъмното под арката. Едва успях да изговоря:

— Добър вечер, сестра Джудит.

— Шш-шт! — Притисна тя показалеца си към устните. — Могат да ни чуят. Джон... Джон Лили, това най-после стана. Падна ми се жребият.

Аз само казах:

— А! — После добавих объркано: — Поздравявам те, старша сестро. Да проясни Господ лицето на Пророка, когато му прислужваш.

— Благодаря ти — отвърна тя бързо. — Джон... бих искала да поприказваме малко. Но точно сега не мога, трябва да получа напътствия и да се помоля. Трябва да вървя.

— Наистина трябва — съгласих се аз.

Бях разочарован, че няма да остане при мен, но и щастлив, че е постигнала високата чест; горд, че не ме е забравила, дори в такъв момент.

— Да пребъде името Господне във вечността — допълних аз.

— Аз така исках да ти кажа, че на мен се падна — каза тя. Очите й блестяха от радост. Така поне мислех, но следващите й думи ме поразиха.

— Страх ме е, Джон Лили!

— Страх ли?! — Кой знае защо си спомних как трепереше гласът ми, когато за пръв път командвах взвода. — Не се бой! Ще издържиш изпитанието достойно.

— О, така се надявам. Моли се за мен, Джон Лили.

Тя изчезна в тъмнината на коридора.

Не се молих за нея, а се постарах да си представя къде се намира и какво прави. Но тъй като знаех какво става вътре в двореца на Пророка не повече, отколкото една крава за военния трибунал, то скоро се отказах и започнах да си мисля просто за Джудит.

Мина час, дори повече, когато пронизителни викове вътре в покоите прекъснаха мислите ми. Чу се тропот на крака и възбудени гласове. Втурнах се в коридора и се натъкнах на група жени пред портала към покоите на Пророка. Три от тях изнасяха нещо. Щом се оказаха в коридора, те спряха и пуснаха товара си на пода.

— Какво става? — запитах аз с изваден в ръка меч.

Една стара сестра се обърна към мен.

— Нищо особено. Връщай се на поста си, войнико!

— Но аз чух викове.

— Това не те засяга. Една сестра припадна, когато Пророкът се обърна към нея.

— Коя е тя?

— Млади братко, виждам, че си любопитен! — Тя повдигна рамене. — Щом толкова те интересува — сестра Джудит.

Преди да помисля нещо, от устата ми се откъсна:

— Пуснете ме при нея!

Възрастната сестра ми прегради пътя.

— Да не си се побъркал? Сестри, носете я в килията ѝ. Откога Ангелите свествяват нервните девственици?

Можех с един пръст да я изблъскам, но вече бях разbral, че тя е права. Отдръпнах се назад и се върнах на поста си.

От този ден нататък непрекъснато мислех за сестра Джудит. През свободното си време непрекъснато се разхождах навсякъде из Двореца, където имах право да се намирам, с надеждата да я видя. Можеше да е болна, можеше да са и забранили да напуска килията си, защото е нарушила дисциплината. Но не успях да я видя.

Моят съсед по стая, Зебадия Джонс, забеляза настроението ми и се опита да ме разсее. В Уест Пойнт беше три курса преди мен и аз му бях помощник. Тук стана най-добрания ми приятел и единствения човек, на когото можех да се доверя.

— Джони, приличаш ми на мъртвец. Какво измъчва душата ти?

— А? Нищо особено. Стомахът ми нещо не е в ред.

— Така ли? Да се поразходим? Свежият въздух много помага.

Оставих се да ме изведе навън. Разказваше разни глупости, докато не стигнахме широката тераса около южната кула. Тук бяхме извън обсега на подслушващите и наблюдаващите уреди.

— Хайде, казвай какво ти тежи!

— Зеб, и без това си имаш достатъчно други грижи.

— Какво от това? Нали сме приятели!

— Едва ли ще ми повярваш. Ще бъдеш потресен.

— Съмнявам се. Подобно чудо за последен път ми се случи, когато на покер към четирите аса добавих жокер. Тогава си възвърнах вярата в чудесата. Така че започвай! Все едно откровен разговор между двама приятели.

Оставих се да ме уговори. За мое голямо удивление, Зеб не беше никак изненадан, когато узна за дяконесата. Разказах му всичко поред, признах за съмненията и тревогите, отнасящи се не само до сестра Джудит, но и за всичко, което бях чул и видял след идването си в Нови Йерусалим.

Зеб кимна с глава и каза:

— Представям си как си реагирал, нали те познавам. Я слушай, да не си казал нещо на изповед?

— Не — отвърнах объркано.

— И не трябва. Дръж си езика зад зъбите! Майор Багби е човек със свободни възгледи за живота. Лесно няма да го изненадаш, но може да сметне за необходимо да доложи нагоре по инстанциите. Не мисля, че ще ти е приятно да се срещнеш с инквизицията, дори да си абсолютно невинен. На всеки през главата минават грешни мисли. Но инквизиторът търси греха и ако не го намери, продължава да се рови, докато не открие нещо.

При мисълта, че може да ме извикат на разпит, усетих спазъм в дебелото черво. Постарах се да не показвам страха си пред Зеб. Той продължи:

— Джони, приятелю, прекланям се пред невинната ти чистота и наивност, но не ти завиждам. Често изобилието на набожност е просто недостатък. Сигурно те е поразило, че за управлението на страната е недостатъчно само да се пеят псалми. Аз също минах през подобни съмнения, но честно казано не очаквах нещо друго. Затова преживях доста спокойно първото сблъскване с действителността.

— Но... — започнах и замълчах. Смених темата на разговора. — Зеб, какво е могло да разстрои така Джудит, че да припадне в присъствието на Пророка?

— Откъде да знам — отвърна той и ме изгледа.

— Е... предполагам, че може нещо да си дочул. Ти обикновено знаеш клюките.

— Добре... всъщност не бива, забрави за това, приятелю! Никак не е важно.

— Значи ти нещо знаеш?

— Не съм казал точно това. Може би се досещам, но за какво са ти моите догадки? Така че, забрави всичко!

Вперих очи право в лицето му.

— Зеб, всичко, което ти знаеш... или се досещаш... Искам да го чуя веднага. За мен е много важно.

— По-спокойно де! Не забравяй, че ние с теб се разхождаме по терасата, разговаряме за ловенето на пеперуди и се опитваме да отгатнем какво ще ни поднесат на обяд.

Все така развлнуван вървях до него. Той продължи, но вече почти шепнейки:

— Джон, Господ Бог не ти е дал особена съобразителност... Да си изучавал вътрешните мистерии?

— Не. Офицерът по психическа класификация не ме допусна. Сам не зная защо.

— Трябвало е тогава аз да те запозная с някои от положенията в този курс. Макар че не бих могъл да го сторя. Ти беше току-що постъпил. Колко жалко. Те умеят да обясняват тези неща много по деликатно, отколкото аз... Джони, в какво се състоят задълженията на девствениците?

— Ами те прислужват, готовят храна и така нататък...

— Абсолютно си прав. И така нататък... Както разбирам от обясненията ти, сестра Джудит е млада и невинна девойка от провинцията. При това много религиозна и предана, нали?

Отвърнах, че предаността към религията се вижда от пръв поглед. С това ме и привлече.

— Разбираш ли, тя може да е припаднала, когато е чула някой откровен и циничен разговор между Пророка и, да кажем, един от неговите министри. Разговор за данъци, за мита и как най-добре да се измъкват от селяните. Напълно е възможно, макар че едва ли биха говорили точно за това пред девственица, която за пръв път постъпва на дежурство. Не, най-вероятно е било от рода на „и така нататък“.

— Нищо не мога да разбера.

Зеб въздъхна дълбоко.

— Ти наистина си Божи агнец. Мислех си, че разбираш всичко, но не искаш да си признаеш. Трябва да знаеш, че дори Ангелите могат да общуват с девствениците, след като Пророкът вземе своето... Да не казвам за свещениците и дяконите от Двореца. Помня как...

Той веднага мълкна, като видя израза на моето лице.

— Веднага се овладей! Ти май искаш някой да ни забележи, а?

Опитах се; външно успях, но ужасните мисли продължиха да се мяят из главата ми. Зеб тихо продължи да говори:

— Предполагам, че за теб ще бъде важно да знаеш, че твоята приятелка Джудит има пълното право да се смята за девственица, както морално, така и физически. Тя може и такава да си остане, ако Пророкът и се разсърди достатъчно. Сигурно и тя като теб е недосетлива и не е разбрала добре символичните обяснения и напътствия. А когато е трябвало да изпълнява... вдигнала е шум...

Спрях се и започнах да казвам тихо библейски изрази, за които не мислех, че още помня. Зеб също се спря и ме изгледа търпеливо с

цинична усмивка.

— Зеб! — помолих му се аз. — Та това е ужасно! Нима ти го одобряваш?

— Да го одобрявам ли? Та чуй ме, приятелю, това е част от Плана. Много съжалявам, че не са те допуснали до висшите науки. Нека сега накратко да те просветя. Господ Бог на никому нищо не дава даром. Нали съм прав?

— Това е аксиома.

— Господ не иска нищо от человека, което превишава неговите сили. Нали така?

— Да, но...

— Млъкни де! Господ иска хората да му поднасят своите плодове. Пророкът, белязан с особена святост, е задължен да поднася колкото се може повече плодове. И ако на Пророка му се наложи да се докосне до греховната плът, в изпълнение на Божите указания, то ти ли трябва да се възмущаваш от това? Хайде, отговори ми! Естествено нищо не можех да му отговоря и разходката ни продължи в мълчание. Трябваше да призная логиката на Зеб. Бедата беше там, че желаех да забравя изводите му и да ги отхвърля като нещо отровно. Утешаваше ме мисълта, че на Джудит нищо не бе се случило. Така се чувствах малко по-добре и затова допусках, че Зеб е прав и не бива аз да съдя Светото Въплъщение на Господа.

Неочаквано Зеб прекъсна мислите ми.

— Какво е това? — възклика той.

Побягнахме към парапета на терасата и погледнахме надолу. Южната стена се намира близо до града. Тълпа от петдесет-шестдесет души бягаше нагоре по склона, който водеше към Вратата на Убежището. Водеше ги човек в дълъг плащ. Той се оглеждаше наляво и надясно.

Зеб каза на себе си:

— Виж ти, замерят с камъни някакъв парий. Сигурно е бил безкрайно непредпазлив, щом се е показал извън гетото след пет часа.

— Вгледа се по- внимателно. — Май няма да се отърве.

Предсказанието на Зеб се изпълни веднага. Голям камък го улучи в гърба между плешиките и той падна. Преследвачите веднага го настигнаха. Беглецът се опита да се изправи, но още няколко камъка го

удариха и той падна. Нещастникът закрещя, после закри лицето си с края на плаща.

След малко от купчината камъни се подаваше само един крак, който няколко пъти конвултивно се потрепери, преди да замре завинаги. Обърнах се. Зеб забеляза израза на лицето ми.

— Е, какво толкова — казах, сякаш се отбранявах. — Нима тези парии не упорстват в ересите си? А иначе изглеждат напълно безвредни създания.

Зеб повдигна едната си вежда.

— Може би за тях това не е ерес. Ти нали видя как той се отдае в ръцете на техния Бог?

— Но това не е истинския Бог.

— Но той мисли иначе.

— Трябва да мисли както трябва. Толкова пъти са им го разправяли.

Приятелят ми се ухили така ехидно, че аз се възмутих.

— Не те разбирам, Зеб. Убий ме, но не те разбирам. Преди малко ми набиваше в главата общоприетите доктрини, а сега се опитваш да защитиш един еретик. Как може да се съвместят тези неща?

Той повдигна рамене.

— Мога да стана адвокат и на дявола. На времето в Уест Пойнт обичах да участвам в дебати. Все някога ще стана знаменит теолог, стига Великият Инквизитор да не се заинтересува по-рано от мен.

— Гледай ти... Ти да не смяташ, че е правилно да се убиват хора с камъни?

Той рязко смени темата.

— Видя ли кой пръв хвърли камък?

Не бях забелязал. Видях, че беше някакъв мъж.

— Сноти фейсът — сви устни Зеб.

Добре го познавах. Беше два курса преди мен и цялата първа година ми създаваше ужасни неприятности. Много бих искал да забравя тази първа година в Уест Пойнт.

— Така, така — измърморих бавно. — Зеб, не мислиш ли, че той работи в разузнаването?

— Може, но не и като агент-провокатор — отвърна той. — Мисля, че от време навреме на Свещения Съвет са нужни такива инциденти. Всички тези слухове за Кабалата и така нататък...

— Зеб, ти смяташ ли, че тази Кабала съществува? Не мога да повярвам, че има организирана съпротива срещу Пророка.

— Как да ти кажа... На западния бряг определено бяха станали някакви безредици. Впрочем забрави за това. Нашето задължение е да пазим Двореца.

---

[1] Non Sibi Sed Dei — Нищо за себе си, всичко за Бога (лат.) ↑

2

Два дни по-късно вътрешната стража бе удвоена. Не разбирах каква опасност може да ни заплашва. Дворецът беше по-непристъпен и от най-непристъпната крепост. Подземните етажи биха издържали на пряко попадение и на водородна бомба. Отгоре на всичко всеки човек, който влиза в двореца, дори от Храма, биваше проверяван поне десетина пъти, преди да достигне до Ангелите от вътрешната стража. Въпреки това онези отгоре бяха от нещо разтревожени.

Много се зарадвах, когато ме назначиха в двойка със Зеб. Разговорите с него смекчаваха трудностите на караулната служба. Сигурно съм му опротивял с непрекъснатите си разговори за Джудит и за разочарованието ми от живота в Нови Йерусалим. Един ден той ме запита:

— Ти да не си влюбен в нея?

Не му отговорих ясно. И на себе си не смеех да призная, че интересът ми излиза извън рамките на простата грижа за една бедна девойка. Той рязко ме прекъсна:

— Кажи, влюбен ли си или не? Решавай! Ако си влюбен, да обсъждаме нещата практически. Ако ли не, тогава престани да ме занимаваш с разни глупости.

Въздъхнах дълбоко и се реших.

— Страхувам се, че да, Зеб. Изглежда невъзможно, смъртен грях е, но нищо не мога да направя.

— Стига с тези дивотии! Значи си влюбен. И по-нататък?

— Какво по-нататък?

— Какво искаш? Да се ожениш ли?

С такава мъка помислих за това, че дори закрих лице с длани.

— Разбира се, че искам — признах си накрая. — Но как?

— Точно това исках да си изясня. Не можеш да се ожениш, без да се откажеш от кариерата си. Нейната служба също не ѝ позволява да се омъжи за теб. Не може да наруши дадените обети. Но ако осъзнаете

истината, без да почервенявате при това, то може нещичко да се направи, особено ако не се правите на светци.

Само преди седмица не бих загрял за какво намеква. Сега дори не се разсърдих за подобно безсрамно и греховно предложение. А и душата ми вече не беше чак толкова чиста.

— Не трябваше така да говориш, Зеб. Джудит не е такава.

— Добре. Тогава да забравим за това. И за нея. И повече нито дума!

Въздъхнах уморено:

— Не ми се сърди, Зеб. Просто не зная какво да правя. — Огледах се, преди да се облегна на парапета. Ние стояхме не край покоите на Пророка, а на източната стена. Дежурният офицер, капитан Питър ван Айк, беше прекалено дебел, за да обикаля постовете повече от един път на смяна. Чувствах се ужасно уморен — напоследък не си доспивах.

— Не се сърди, Зеб! Твоето предложение не е за мен, а още по-малко за Джудит. Да не говорим за... сестра Джудит!

Аз знаех какво ни трябва на нас с Джудит: малка ферма, като тази, където се бях родил. Свине, птици, боси дечица с весели лица и усмивката на Джудит, когато се връщам от полето. Тя изтрива с кърпа потта от челото си, аз я целувам... И никаква църква, никакви пророци, освен, може би, неделната служба в близкото селце.

Но това не можеше да стане, никога не можеше да стане. Изхвърлих видението от главата си.

— Зеб, ти от самото начало не казваше истината. Във всяка стая на двореца има Око и Ухо. Дори да ги намеря и да прекъсна проводниците, след три минути на вратата ще похлопат хората от безопасността.

— Е и какво от това? Прав си, във всяка стая има Око и Ухо. Но ти не им обръщай никакво внимание.

Направо опулих очи.

— Да, не им обръщай никакво внимание — продължи Зеб. — Разбери едно, Джони! Малките грехове не са заплаха за Църквата. Страшни са измената и ереста. Чутото и видяното ще бъде отбелязано в твоето досие. И щом извършиш нещо по-сериозно, то ще ти припомнят тези грехове вместо истинското прегрешение. Това укрепва безопасността. Даже си мисля, че те гледат с подозрение — прекалено

си безупречен. Такива хора са опасни. Може и затова да не те допускат до висшето учение.

Опитах се да размотая в главата си това кълбо от причини и следствия, но бързо се отказах.

— Всичко това няма никакво отношение, нито към мен, нито към Джудит. Но вече знам, какво трябва да направя. Ще я отведа оттук.

— Да... Доста смело решение.

— Трябва да го направя.

— Добре... Бих искал да ти помогна. Мисля, че ще успея да ѝ предам една записка.

Хванах го за ръката.

— Наистина ли?

Той въздъхна.

— Но бих искал да не препираш много. Е, едва ли ще успееш при тази романтична каша в главата ти. Сега рискът е огромен, защото тя предизвика немилостта на Пророка. Ти ще изглеждаш невероятно нелепо, ако те изправят пред военния трибунал.

— Готов съм и на това.

Той не спомена, че и сам рискува, дори повече от мен. Само каза:

— Добре, какво ще ѝ пишеш?

Помислих малко. Записката трябваше да бъде кратка.

— Предай ѝ, че легатът, с когото е говорила в нощта, когато е изтеглила жребия, много се беспокои.

— Още нещо?

— Кажи ѝ, че съм на нейно разположение.

Сега ми изглежда наивно. Но тогава мислех и чувствах именно така.

На следващия ден, по време на обяд, намерих в салфетката си кратка бележка.

„Нуждая се от помощта ти. Благодаря ти. Може ли да се срещнем довечера?“

Подпис нямаше. Напечатана беше на обикновена машина, каквито ползваха навсякъде из двореца. Когато Зеб се прибра в стаята, аз му показах бележката. Той я прочете и каза равнодушно:

— Нека се поразходим на чист въздух. Нещо преядох и сега ми се спи.

Но щом се оказахме на терасата, извън обсега на Ушите и Очите, той ме изруга кратко и яко:

— Ти никога няма да станеш конспиратор. Половината хора в столовата са видели как вадиш нещо от салфетката. Та какъв дявол те накара да подскачаш като ужилен? После, сякаш нарочно, ми я тикаш в лицето. Не се съмнявам, че Окото е забелязalo. Интересно къде си бил, когато Господ е раздавал акъл на хората?

Опитах се да протестирам, но той ме прекъсна:

— Забрави за това. Разбирам, че не искаш да ни сложат въже на шиите, но в трибунала не признават добрите намерения. Първото условие на всяка интрига е да се държи естествено. Нямаш представа, колко много информация дава на психоаналитика и най-малкото отклонение от нормата. Трябваше да стоиш в столовата като всеки Божи ден и спокойно да изчакаш мига, когато можеш да прочетеш записката на безопасно място. Разбра ли! Къде е записката?

— В джоба на мундира — отвърнах виновно. — Не се вълнувай, ще я сдъвча и глътна.

— Не веднага. Почакай малко!

Зеб изчезна и се върна след известно време.

— Намерих едно парче хартия със същите размери като твоята записка. Вземи я внимателно, смени я с истинската, която изяж, но така че никой да не те види.

— Добре. Но какво е написано на твоето листче?

— Резултати от игра на зарове.

— Но нали това е забранено.

— Разбира се, глупако. Ако те хванат с втората бележка, няма и да помислят, че имаш по-страшни грехове. Най-вероятно началникът ще те съмъри и ще те накаже с извънреден наряд. Запомни следното правило, Джон: заподозрат ли те в нещо, пострай се да направиш така, че фактите да сочат по-малко нарушение! Никога не се опитвай да се изкараш света вода ненапита!

Зеб беше прав — дрехите ми бяха обискирани и записката фотографирана веднага, щом се преоблякох и отидох на строевия преглед. След около час бях повикан при началника. Той ме помоли да обърна внимание на факта, дали младшите офицери не играят хазартни игри. Това е грях, каза той, и не искал подчинените му да го вършат. Накрая ме потупа по рамото.

— Добро момче си, Джон Лили! Вслушай се в добрия съвет!

Тази нощ бяхме на пост при южната порта на Двореца. Джудит не се появяваше, а аз се вълнувах като котарак в чужда къща, а Зеб напразно се опитваше да ме успокои. Най-сетне по вътрешния коридор се чуха леки стъпки и на вратата се появи някаква сянка. Зеб ми заповяда да не мърдам от мястото си и сам отиде при човека. Почти веднага се върна и ме повика с пръст. Треперейки с цялото си тяло, отидох при тях. Но се оказа, че не е Джудит, а непозната жена. Отворих уста да запитам нещо, но Зеб мигновено я закри с длан.

Жената ме хвани за ръка и ме поведе по коридора. Обърнах се назад и видях Зеб да охранява тила ми. По едно време жената спря и ме бутна в някаква тъмна ниша, след това извади от гънките на дрехите си малък предмет със светещ циферблат. Реших, че е металотърсач. Тя го прекара насам-натам, изключи го и го прибра.

— Можете спокойно да разговаряте — обясни жената. — Безопасно е. — И се разтвори безследно в тъмнината.

Усетих слабо докосване по ръката.

— Джудит? — прошепнах тихо аз.

— Аз съм — отвърна ми тя.

Веднага се оказа в обятията ми, сподавено възклика, ръцете ѝ ме прегърнаха силно и усетих дъха ѝ по моето лице. Ние се целувахме несръчно, но горещо.

Никого не интересува какво си говорихме тогава, а и аз не бих могъл да го разкажа свързано. Може да наречете поведението ни романтична алабаланица. Наричайте го както си искате, но в тези мигове ние бяхме обхванати от безумие, но безумие по-ценено от рубини и злато, пожелано от разумната трезвост. И ако вие никога в живота си не сте го изпитали, мога само да ви съжалявам.

Най-после дойдохме на себе си и заговорихме свързано... Тя ми разказа за онази нощ, когато бе изтеглила жребия. По едно време се разплака.

— Не бива така, мила — казах ѝ аз. — Не ми говори за това. Всичко вече знам.

— Но ти нищо не знаеш. И не може да знаеш... Аз... Той...

Прегърнах я.

— Престани, скъпа, веднага престани! Не плачи повече! Всичко знам. Знам и какво те заплашва... ако не успеем да те измъкнем оттук.

Сега не трябва да плачем, а да търсим изход от положението.

Тя мълчеше. Това продължи, така ми се стори, много дълго. Накрая тя бавно каза:

— Искаш да кажеш, че трябва да избягам? Мислех за това. Боже Милостиви, как мечтаех за това! Но как да го сторим?

— Не зная. Засега. Но ще измислим нещо. Непременно ще измислим нещо.

Обсъдихме всички възможности. Канада беше само на триста километра от Нови Йерусалим. Джудит познаваше местността на север от Ню Йорк. Въщност тя познаваше само нея. Но границата бе затворена и се охраняваше много по-строго от другите — имаше патрулни катери, радарни стени във водата, телена мрежа, граничари, обучени кучета... Бях тренирал с такива кучета и не бих пожелал и на най-големия си враг да се среща с тях.

Мексико бе безнадеждно далече. Ако Джудит тръгнеше на юг, щяха да я хванат за ден-два. Никой не би дал убежище на бягаща девственица. Съгласно Закона за общата вина всеки доброжелател върши същото престъпление, като беглеца, затова трябваше да загине от същата смърт, като на престъпника, когото е укрил. Пътят на север най-малкото бе по-кратък, макар да означаваше нощи преходи, търсене на убежища и глад. В Олбъш живееше леля на Джудит и при нея можеше да изкара известно време, преди да намери начин да премине през границата.

— Тя ще ни намери безопасно място. Сигурна съм — каза Джудит.

— На нас ли? — неволно изтърсих глупавия въпрос. До сега не ми бе минавало през ума, че ще бягаме заедно.

— Ти искаш да ме изпратиш сама?

— Но... аз просто не бях мислил за другата възможност.

— Не!

— Но чуй ме, Джудит! Сега най-важното е да те спасим. Двама бягащи по-лесно ще бъдат забелязани и задържани, отколкото сама девойка. Няма никакъв смисъл...

— Не, сама няма да тръгна!

— Но това е необходимо! Нали Пророкът...

— По-добре това, отколкото да те загубя.

Тогава изобщо не разбирах жените. И сега не ги разбираам. Само преди две минути тя казваше, че е по-добре да рискува живота си, отколкото да отдаде тялото си на Пророка. Миг по-късно решава, че е по-добре да му се отдаде, отколкото за известно време да се раздели с мен. Не, просто не ги разбираам тези жени. Понякога подозирам, че в тях няма никаква логика.

— Слушай, скъпа! Ние още не сме измислили как да се измъкнем от двореца. По-точно казано, абсолютно е изключено да тръгнем заедно. Нима не го разбираш?!

Тя отговори упорито:

— Может и да е така, може и да не е. Но на мен не ми харесва. Е, добре де, как ще се измъкнем оттук? И кога?

Признах ѝ, че нищо не зная. Че трябва да се посъветвам със Зеб.

Тогава Джудит предложи:

— Джон, ти познаваш ли девственицата, която те доведе тук? Не? Това е сестра Магдалена. Можеш спокойно всичко да ѝ разкажеш и тя ще се опита да ни помогне. Много е умна.

Започнах да излагам възраженията си, но разговорът ни беше прекъснат от самата сестра Магдалена.

— Бързо! — зашепна тя. — Бягай на поста си!

Аз мигновено изскочих и едва успях да изпреваря проверката. Дежурният офицер ни поздрави и след това, старият му глупак, се захвали как миналата неделя победил в боя с мечове. С мъка успях да поддържам разговора.

Най-сетне се накани да си тръгва.

— Вече съм на четиридесет — каза той. — Станал съм доста тежък. Но честно да си призная, приятно ми е да знам, че очите и ръцете ми не ме подвеждат. Време е да тръгвам. Трябва да обиколя постовете. Бдителност и отново бдителност. Казват, че Кабалата отново е надигнала глава.

Той извади джобното си фенерче.

Замръзнах на мястото си. Стига да светне в коридора и ще забележи двете момичета в нишата.

Но в този миг се намеси спокойният Зеб.

— Не бързай толкова, старши братко! Покажи как си спечелил боя! Искам и аз да науча още няколко хватки.

Офицерът се хвана на въдицата.

— С удоволствие!

Слезе обратно по стъпалата.

— Извади меча си, сине мой! Заеми позиция! Ха така! Кръстосваме мечове. Нападай! Стоп! Не така. Ще повторя по-бавно... Когато върхът се приближава към гърдите ми... (Каква ти гръд!) Капитан ван Айк притежаваше такъв обемист корем, че приличаше на кенгуру със сюрия дечурлига в торбата си.) Вдигам меча и те карам да отстъпиш крачка назад. Дотук всичко е като в учебника. Но аз не завършвам движението. Ти си силен и можеш да парираш удара. Тогава правя ето това... — Той показа и мечовете иззвънтяха гръмко в тишината. — Сега ти си открит и мога да те поразя, където си искам от колената до гърлото. Сега опитай ти.

Зеб го послуша. Офицерът отстъпи назад. Зеб поиска разрешение да повтори още веднъж упражнението. И така няколко пъти, като ускоряваха движенията. Всеки път капитанът успяваше да парира в последния миг удара. Те се упражняваха против всякакви правила — с истински мечове, без защитни маски и брони. Ван Айк се оказа забележителен фехтовчик. Не откъсвах очи от схватката — това бе невероятна демонстрация на истинско бойно изкуство.

Завършиха на петдесетима метра от портала, вече бяха по-близо до изхода. Чувах ясно тежкото пухтене на капитана.

— Никак не е зле! — изхриптя той. — Ти си прекрасен ученик. За мен е истинско щастие, че истинските боеве протичат къде-къде по-бързо. Знаеш ли какво, прегледай сам коридора!

Той се обърна и на тръгване каза весело:

— Бог да ви пази, момчета!

— Бог да ви пази и вас, сър! — отвърна Зеб и поздрави капитана с вдигане на меча си.

Щом началството изчезна, Зеб застана на поста, а аз изтичах до нишата. Момичетата още бяха там.

— Отиде си — успокоих ги аз. — Няма от какво да се боите.

Джудит бе разказала на сестра Магдалена за нашите проблеми и сега започнахме да ги обсъждаме заедно. Магдалена ни съветваше настойчиво да не предприемаме все още нищо.

— Аз отговарям за пречистването на Джудит — каза тя. — Мога да го продължа още седмица и едва след това тя ще се яви отново на тегленето на жребия.

— Трябва нещо да направим преди това.

След като Джудит прехвърли проблемите си на сестра Магдалена, забележимо се успокои.

— Не се вълнувай, Джон! — каза тя. — Може пък първата нощ жребият да не се падне на мен.

Сестра Магдалена презрително изсумтя.

— Изобщо не си права, Джуди! Щом се върнеш, жребият веднага ще ти се падне, веднага... — тя мълкна и се заслуша. — Шш-шт, тихо, замръзнете на място!

Тя безшумно изчезна от нишата.

Тънък лъч освети притаил се в нишата човек. Хвърлих се върху него, преди той да помръдне. Но колкото и да бях бърз, сестра Магдалена ме изпревари — тя увисна на плещите му, той падна, сгърчи се два-три пъти и замря.

Притича Зеб.

— Джон, Маги! — развлнувано прошепна той. — Какво стана?

— Хванахме шпионин, Зеб — казах аз бързо. — Какво да го правим?

Зеб светна с фенерчето си.

— Ударил ли си го?

— Той няма да се свести — отвърна спокойно сестра Магдалена от мрака. — Забих му виброкинжал в гърба.

— Гледай ти!

— Зеб, трябваше да го направя. Благодари на Бога, че не го направих с обикновен нож. Тогава подът щеше да бъде оплискан с кръв.

Зеб тихо я изруга, но тя не му отвърна.

— Обърни го, Джон! Да видим кой е той!

Лъчът на фенерчето ми освети лицето на шпионина.

— Та това е Скоти! — Зеб замълча, но аз сякаш чуха мислите му: „Този няма да го оплакваме!“

— Е, Зеб?

— Застани на портала и внимавай някой да не дойде! Аз ще проверя коридора. Трябва да се отървем от него.

Джудит се намеси в разговора:

— На горния етаж има пещ за изгаряне на смет. Ще ви помогна.

— Браво, момичето ми. Върви, Джон!

Поисках да възразя, че това не е работа за жени, но разбрах, че никой няма да ме послуша и тръгнах към изхода. Зеб сграбчи трупа за раменете, жените го хванаха за краката и го понесоха. Върнаха се след няколко минути, които ми се сториха часове. Тялото на Скоти сигурно вече се бе превърнало в доста по-прости молекули. Честно казано, това не ми изглеждаше като убийство. Просто обстоятелствата се оказаха по-силни от нас.

Зеб беше лаконичен.

— Свършихме с това. Сменят ни след десет минути. Трябва да се уговорим, преди да дойдат Ангелите...

Предложението ни бяха непрактични и дори нелепи, но Зеб ни изслуша и накрая каза:

— Слушайте, сега работата не е само да се помогне на Джудит. Започнат ли да търсят Скоти, ще загазим всички. Може да ни разпитва Светата инквизиция. Ясно ли е?

— Ясно — отвърнах аз.

— Трябва да намерим отнякъде помощ — продължи Зеб. — Само от едно място можем да я получим — от Кабалата!

3

— Кабалата ли? — повторих тъпло.

Джудит ахна уплашено.

— Как така? Това значи да продадем нашите безсмъртни души!
Техният Бог е Сатаната!! Пресвети Боже, прости ме за богохулните
думи!

— Аз пък не вярвам в безсмъртието на душата! — обърна се към
нея Зеб.

Джудит го изгледа със страх.

— Да не си кабалист?

— Не.

— Тогава откъде знаеш?

— И как — намесих се в разговора, — ще се свържем с тях?

Отговори Магдалена.

— Аз съм от нелегалните. Зебадия го знае добре.

Джудит се дръпна от нея, но Магдалена продължи най-спокойно:

— Чуй, Джудит! Сигурна съм, че вече го усещаш. Някога и аз
бях разтърсена от мисълта, че някой може да противоречи на Светата
Църква. Но после разбрах, както разбра и ти, че всичко е измама, в
която ни принуждават да вярваме.

Тя хвана Джудит за ръка и продължи:

— Ние не се молим на дявола, скъпа приятелко! И не воюваме
против Бога. Ние се борим с Пророка, който ни лъже, че представлява
Бог на земята. Ела с нас и ни помогай! И ние ще ти помогнем. Иначе
не можем да рискуваме.

Джудит се вгледа в лицето ѝ, осветено от слабата светлина, която
идваше откъм портала.

— Можеш ли да се закълнеш, че това е истина? Че Кабалата се
бори против Пророка, а не против Бога?

— Кълна се, Джудит!

Девойката въздъхна дълбоко.

— Господи, просвети ме! — прошепна тя. — Аз отивам при Кабалата.

Магдалена бързо я целуна и после се обърна към нас.

— Е?

Аз веднага отговорих:

— Щом Джудит е съгласна, аз също съм съгласен!

В същото време помислих: „Господи, прости ми греха! Принуден съм да постъпя така!“

Магдалена погледна Зеб. Той неловко се повъртя насам-натам и каза със злост:

— Нали аз сам го предложих? Но всички ние сме идиоти и инквизиторът скоро ще ни потроши кокалите.

Цяла вечер сънувах страшния инквизитор, но когато се събудих, чух как в банята весело жужи електрическата самобръсначка на Зеб. Той влезе в стаята, дръпна одеялото ми и заговори разни глупости. Мразя да ми дърпат така одеялото, дори когато се чувствам добре, ненавиждам също така смеха и веселието преди закуска. Отново се опитах да се завия и да не обръщам внимание на приятеля си, но той ме хвани за ръка.

— Ставай, приятелю! Господ вече е пуснал Сънцето на небето, а ти не искаш да го видиш. Денят е прекрасен! Хайде да потичаме около двореца, а после да вземем по един студен душ!

Опитах се да се отскубна и го наругах с такива думи, които сигурно са намалили оценката ми за набожност, стига Ухото да ги е чуло, но той не ме пусна. Показалецът нервно ме почукваше по дланта. Обезпокоих се, дали нещо не се е побъркал. И веднага се досетих, че използва морзовата азбука.

— Дръж се естествено! — казваше той с точки и тирета. — На нищо не се учудвай! След обед, през почивката ще ни извикат на изпитание.

Надявам се, че не показах изненадата си. Дори съумях да отговарям в тон на глупостите, които разказваше на висок глас. После станах и с голямо отвращение се захванах да подгответя тялото си за настъпващия ден. В един удобен момент го хванах за рамото и на свой ред му съобщих, че всичко съм разbral.

Денят се оказа нервен и мъчителен. Направих грешка на сутрешния преглед, нещо което не се беше случвало с мен от

училищните времена. Когато след занятията се върнах в стаята, видях Зеб с вдигнати крака на климатика да решава кръстословица в „Ню Йорк Таймс“.

— Джони, приятелче — посрещна ме той. — Кажи, какво може да е това „чисто сърце с шест букви“! Започва с „п“.

— Не ти е дадено да знаеш! — срязах го аз и седнах уморено.

— Така значи, Джони, ти не смяташ, че аз заслужавам вечното блаженство, а?

— Може и да го заслужиш, но преди това ще поседиш в чистилището поне хиляда години.

На вратата се почука и при нас влезе старши легат Тимоти Клайст. Първо кихна, след това каза:

— Момчета, не искате ли да се поразходите с мен?

Помислих, че едва ли може да избере по-кофти момент за тъпoto си предложение. Беше досадна лепка, а иначе — най-изпълнителния и предан човек в частта. Преди да намеря никаква причина да му откажа, чух Зеб да казва:

— Нямаме нищо против, но при условие, че отидем до града. Трябва нещо да купя.

Отговорът на Зеб ме обърка, но все пак се опитах да се откопча.

— Оставяй работата за после! — сряза ме Зеб. — Довечера ще ти помогна. Хайде, да вървим!

Минахме през долните тунели. Помислих, че Зеб е решил да отидем в града и там да разкараем по някакъв начин натрапника и после да се върнем в двореца. Тръгнахме по един тесен проход. Внезапно Клайст вдигна ръка, сякаш желаеше да подсили думите, които изричаше в момента. Пръстите му минаха близо до лицето ми и нещо ме напръска в очите.

Ослепях!

Но преди да извикам, той ме хвани здраво над лакътя. И продължи все така да говори, сякаш нищо не беше станало. Поведе ме наляво, макар добре да си спомнях, че можехме да завием само надясно. В нищо не се бълснахме. След малко слепотата ми мина. Тунелът изглеждаше същия. Тим вървеше по средата и ни държеше под ръка. Вече не приказваше нищо. Ние също мълчахме. Накрая спря пред една врата.

Аз не чух какво казаха, но Клайст отговори:

— Два пилигрима с надеждна свита.

Братата се отвори. Тим ни въведе вътре и ние видяхме часовий с маска и насочен към нас пистолет. Той протегна свободната си ръка и почука два пъти на следващата врата. Тя се отвори и се показа още един маскиран човек. Започна да ни пита по ред:

— Заязвате ли с цялата сериозност, че идвате тук не по молба на приятели, не с користни намерения, че честно и доброволно се предоставяте на наше разположение?

И двамата отговорихме с „да“.

— Тогава ги облечете и се подгответе!

На главите ни надянаха кожени шлемове, които се стягаха под брадата, открити оставаха само устата и носът. Заповядаха ни да се съблечем. Започнах да губя търпение — нищо друго не обезоръжава по-добре мъжа, от необходимостта да свали панталоните си. Направих го и веднага ме убоде игла на спринцовка. Светът стана някак си нереален, като насын. Нещо студено се докосна до гърба ми. Разбрах, че е виброкинжал. Достатъчно е онзи зад гърба ми да натисне копчето и да бъда мъртъв като Скоти, но не се уплаших. Последваха въпроси — отговарях автоматично, без да лъжа или да хитрувам, дори да исках. Помня само част от този разговор.

После дълго стоях на студения под, докато около мен се водеше разгорещен спор. Той имаше пряко отношение към истинските мотиви за появата ми тук. По едно време в спора се намеси женски глас, познах в него сестра Магдалена. Казваше нещо в моя полза, но не схванах какво. Гласът ѝ ми харесваше, сякаш до мен се докосваше нещо познато и приятелско. Накрая боцкането на върха на виброкинжала изчезна и отново ми инжектираха нещо. Мигновено се върнах към действителността. Шлемът беше изчезнал от главата ми.

Няма смисъл да разказвам за дадените ми инструкции и начина на приемане в групата. Процедурата беше изпълнена с тържествена красота и нямаше никаква следа от богохулство или поклонение пред дявола, както ги обвиняваха официалните власти.

Все пак ще спомена едно нещо, което ме удиви най-много. Когато дойдох на себе си, видях парадната униформа и тържествуващото закръглено лице на капитан Питър Ван Айк. Той ръководеше церемонията!

След малко се събрахме на военен съвет. Казаха ми, че са решили да не посвещават Джудит. По-късно ще я изпратят в Мексико; засега няма нужда да знае тайните на нелегалната организация. Но Зеб и аз, като членове на дворцовата стража, можехме да бъдем полезни. Затова ни приеха.

Джудит вече бе хипнотизирана и бе забравила и малкото, което знаеше, така че дори при разпит с мъчения не би казала нищо. Заповядахме й да чака и да не се вълнува. Старшите братя ще уредят безопасността ѝ при жребия. Трябваше да се задоволя с това обяснение.

Три дни поред със Зеб се явяхахме на инструкции и всеки път минавахме по други места с други предпазни мерки. Изглежда архитектът на двореца е бил един от тях. Огромното здание бе пълно с капани, врати и проходи, които явно ги нямаше на нито един официален план.

Станахме пълноправни членове на организацията. Това бързане се обясняваше със сериозността на обстановката. От усилията да възприема всичко, което ми казваха, мозъкът ми се умори. Трудех се повече, отколкото във военното училище.

Тревожеше ме това, че не чухме нито дума за изчезването на Скоти Фейсът. Това беше по-подозрително от откритото разследване. Един офицер от безопасността не можеше да изчезне незабелязано. Разбира се, оставаше малката надежда, че той е изпълнявал поръчение, за което не е длъжен всеки ден да рапортова на началника си.

Но най-вероятно е бил при нишата, защото е следил някой от нас. Ако е така, това означава, че Службата за безопасност продължава да ни следи, а психо техниците внимателно анализират поведението ни. В такъв случай нашите всекидневни обедни излизания са нанесени в съответната графа.

Никога не бих се замислил над това, а само бих чувстввал облекчение, че не ме следят, ако този факт не се обсъждаше с тревога сред нелегалните. Аз дори не знаех къде се намира Управлението по безопасността; не ми влизаше в задълженията. Знаех, че съществува и докладва на Великия инквизитор, а понякога направо на Пророка. Открих с изненада, че моите нови другари, независимо от почти невероятната осведоменост на Кабалата, също нямат представа за работата на Управлението по безопасността и нямат нито един свой

човек в тази служба. Причината беше проста. Както нелегалните, така и Управлението, бяха внимателни в подбора на сътрудниците си.

Решихме на четвъртия ден да не ходим в тунела, а да се движим по места, където всички ще могат да ни видят.

Седях в общата стая и четях някакво списание, когато влезе Тимоти Клайст. Той ме погледна, кимна ми и също се захвани да разлиства купчината списания.

— Тези изкопаеми издания сигурно са попаднали тук от приемната на някой зъболекар. Момчета, да сте виждали последния брой на „Тайм“?

Тези думи бяха насочени към присъстващите в стаята. Никой не му отговори. Тогава се обърна към мен:

— Джек, мисля, че си седнал на него. Я се надигни.

Изругах, но се надигнах. Той се наведе напред и докато вземаше списанието, ми прошепна:

— Обади се на Майстора!

Все нещо бях научил, така че още известно време продължих да чета, сякаш нищо не е станало. После захвърлих списанието, протегнах се, прозях се, станах и отидох в коридора. Зеб бе вече там. Имаше още няколко члена на групата. Те бяха наобиколили Питър и Магдалена. Усещаше се някакво напрежение.

— Пратили сте да ме повикат!

Питър ме погледна и кимна на Магдалена.

— Джудит е арестувана — каза тихо тя.

Усетих слабост в колената и едва се удържах прав. Не съм особено изнежен, но такъв удар по близките и любимите е особено жесток.

— Инквизицията? — изрекох с труд.

В очите на Питър проблесна жалост.

— Така предполагаме. Арестували са я сутринта и оттогава никой нищо не е чул за нея.

— Има ли някакви обвинения срещу нея? — запита Зеб.

— Официално никакви.

— Това е много лошо! — изръмжа Зеб.

— И добре и зле! — не се съгласи с него ван Айк. — Ако се отнася до онова, за което си мислим, Скоти, те имат всички основания

да смятат, че тя е виновна колкото вас. Тогава биха арестували и четиридесета. Поне така правят обикновено.

— А после? — запитах аз.

Ван Айк не отговори. Намеси се Магдалена.

— Сега ние нищо не можем да направим. Няма начин да минем през всички врати, които водят до нея.

— Но не можем да седим така и нищо да не правим!

— Спокойно, синко! — каза Питър. — Маги е единствената от нас, която може да проникне във вътрешните покои на двореца. Ще трябва да ѝ се доверим отново.

Аз се обърнах веднага към нея. Тя въздъхна и каза:

— Едва ли ще успея да направя нещо.

Но все пак тръгна.

Ние зачакахме. Зеб предложи ние с него да се върнем „пред очите на всички“, но за мое облекчение ван Айк забрани.

— Ние не сме сигурни дали хипнотичната защита на сестра Джудит ще издържи разпита. За щастие тя познава само вас двамата и сестра Магдалена, затова държа вие да сте в безопасност, преди да си изясним всичко, което можем.

Почти се развиkah:

— Джудит никога няма да ни предаде!

Той поклати тъжно глава.

— Синко, всеки човек може да издаde всичко на разпита, ако не е предварително хипнотично защищен.

Не гледах към Зеб, погълнат от собствените си egoистични мисли. Той ме учуди с гневния си тон:

— Майсторе, държите ни тук като пиленца в инкубатор, а изпратихте Маги в мишевковата. Ами ако Джудит не издържи? Тогава те ще хванат и Магдалена!

Ван Айк кимна.

— Естествено. Но това е нашият единствен шанс. Нямаме друга възможност за разузнаване. Но те няма начин да арестуват Магдалена. Тя преди това ще се самоубие.

Това дори не ме потресе. Прекалено мислех за Джудит. Но Зеб се възмути.

— Говедо! Как се осмелихте да я пратите!

Ван Айк каза меко:

— Синко, спомни си за дисциплината! Съвземи се! Ние сме на война, а тя е войник.

Той се обърна.

И така ние чакахме... чакахме... чакахме... Трудно е някой, който не е живял под страшната сянка на Инквизицията, да разбере какво означаваше това за нас. Ние не знаехме подробностите, но бяхме виждали хора, които са имали нещастието да оцелеят след разпит. Дори изпитанието да не завърши с аутодафе, то разумът на жертвите обикновено бе повреден или напълно разрушен.

Накрая Питър заповядва на един офицер да ни изпита какво сме научили вчера. Заедно със Зеб отговаряхме механично, но само свръхчовешките усилия на преподавателя ни заставяха да се съсредоточим. Така минаха два часа.

На вратата се почука и Тейлър пусна вътре Магдалена. Веднага изтичах при нея.

— Какво стана? — започнах да питам настойчиво. — Какво стана?

— По-спокойно, Джон! — отвърна тя уморено. — Видях я!

— Е, и как е тя?

— Чувства се по-добре, отколкото можеше да се очаква. Разумът ѝ не е засегнат и очевидно нищо не е издала. А що се отнася за останалото, то ще ѝ останат два-три белега. Но е млада и бързо ще се оправи.

Започнах да питам за подробности, но капитанът рязко ме прекъсна:

— Значи, вече са започнали разпита. Как успя да я видиш?

— Ами, ей така! — повдигна рамене Магдалена. — Инквизиторът, който водеше следствието, се оказа мой познат.

Зеб поискав да се намеси, но ван Айк му нареди:

— Мълчи! — после добави рязко: — Значи Великият инквизитор е прехвърлил разпита на друг! Тогава предполагам, че арестът не е свързан с Кабалата.

Маги поклати глава.

— Откъде да знам! Джудит е изпаднала в безсъзнание още в началото на разпита. Те дори не успели сериозно да се захватят за работа. Помолих го да отложат малко, докато тя се пооправи. Още утре, рано сутринта, отново ще се заемат с нея.

Ван Айк удари с юмрук по дланта си.

— Не трябва да започват отново! Нямаме право да рискуваме. Офицер, останете! Останалите, разотивайте се! Маги, ти също остани!

Тръгнах си с чувството, че не ми казаха най-важното. Исках да предложа на Магдалена услугите си. Бях готов на всичко.

Вечерята приличаше на изтезание. Когато капеланът се измъкна от молитвените джунгли, аз се опитах да се присъединя към общия разговор, но през цялото време усещах около гърлото си нещо като стоманена гривна, която ми пречеше да прегълъщам. До мен седеше Слава на Господа Биирпе, мелез между шотландец и индус. Следвахме заедно, но не бяхме близки; рядко разменяхме по някоя дума, а тази вечер беше, както винаги, мълчалив и тактичен.

За моя изненада Биирпе ме настъпи по крака. С раздразнение се дръпнах, но скоро отново го усетих. Той започна да ме почуква: „Горе главата! Тази вечер по време на поста. Подробностите после. Нахрани се и поговори с останалите. Вземи със себе си лента за залепване! Потвърди!“

Изчуках как да е „Разбрах!“ и продължих да се храня спокойно.

4

В полунощ застъпихме на пост. Щом разводачът си тръгна, разказах на Зеб за Слава на Господа и го запитах дали е научил още нещо. Не знаеше нищо. Исках да продължим разговора, но той ме прекъсна. Стори ми се доста по-нервен от мен.

Стоях на пост и се стараех да изглеждам бдителен и бодър. Намирахме се в северната част на западното укрепление, където беше един от входовете в двореца.

След един час долових някакво движение. Приближи се една жена, подаде ми листче хартия и веднага си тръгна.

Отидох при Зеб.

— Какво да правя? Ако запаля фенерчето, ще ни забележат!

— Разгърни записката!

Послушах го и видях, че буквите светят в тъмнината. Аз я прочетох, но за Окото беше прекалено слаба, за да различи нещо.

По средата на дежурството влез в двореца през вратата, от която получи записката! След четиридесет крачки вляво има стълба. Изкачи се два етажа нагоре! По коридора на север измини петдесет крачки! Осветеният коридор води до килиите на девствениците. На вратата стои часовий. Няма да се съпротивлява, но трябва да взривиш парализираща бомба. Така ще му създадеш алиби. Килията, която ти трябва, се намира в най-далечния край на централния коридор от запад на изток. Над вратата ще гори свещ. До нея пази дежурна девственица. Не е от нашите. Неутрализирай я, но в никакъв случай не я убивай и не ѝ причинявай болка или вреда! Залепи устата ѝ с лентата и я вържи с дрехата ѝ! Вземи ключовете, влез в килията и изнеси сестра Джудит! Може да е в безсъзнание. Донеси я до поста и я предай на дежурния офицер!

Действай бързо, особено след като парализираш часовия, тъй като Окото може да те забележи в осветения коридор и да вдигне тревога! Не гълтай бележката — мастилото е отровно! Хвърли я в дезинтегратора горе на стълбата!

Успех!

Зеб прочете записката през рамото ми.

— Всичко, което ще потрябва — каза той мрачно, — е да правиш чудеса. Страх ли те е?

— Да.

— Да дойда ли с теб?

— Не. Най-добре да карам по указанията.

— Така е, Майсторът си знае работата. А аз, ако се наложи, ще те прикривам и ще пречукам всеки, който се опита да ни попречи.

— Правилно.

— Тогава да се върнем тихо на поста.

Щом часовникът удари средата на дежурството, опрях копието на стената, свалих меча, бронята и шлема — цялата тази церемониална глупост, която трябваше да носим, но която никак не би ми помогнала. Зеб ми стисна ръката. Тръгнах.

Заброих: две, четири, шест... четиридесет крачки. Заопипвах в тъмнината стената и открих входа. Малко по-късно се заизкачвах по стъпалата и се оказах в тази част на двореца, в която досега не бях допускан. Вървях в абсолютен мрак — надявах се само в правилността на инструкциите. Първи етаж... втори. Едва не паднах, когато стъпалата свършиха.

Къде ли е дезинтеграторът? Би трябвало да е на площадката. Трескаво го търсех и се питах, дали да не запала фенерчето си, когато докоснах капака му. Изхвърлих уликата и въздъхнах с облекчение. Поех отново по указания маршрут, но изведнъж ме обхвана паника: това действително ли беше дезинтегратора? Може да е бил товарният асансьор? Върнах се, напипах капака и си пъхнах ръката си вътре. Оparих се дори през ръкавицата. С облекчение си дадох дума да вярвам на дадените ми указания.

Но само след четиридесет стъпки коридорът се разклоняваше, а за това в указанията не бе споменато нищо. Огледах се. Видях на около

двадесет крачки напред слаба светлина и фигурата на часовоя. Познавах го, но реших да не рискувам. Взех парализиращата граната, поставил взривателя на минимум, издърпах го, изчаках пет секунди и я хвърлих. Веднага се скрих зад ъгъла.

След още пет секунди надникнах и видях часовоят да лежи на пода, а от челото му да капе кръв. Изглежда го е ударило парче от гранатата. Хвърлих се напред, прескочих тялото му, като се стараех едновременно да тичам и да изглеждам нормално. Централният коридор на спалните на девствениците беше слабо осветен, виждах само синкави лампи на тавана. Когато стигнах края му, замрях. Сестрата, която трябваше да пази вратата, седеше на пода, подпряла се с гръб до вратата.

Може би дремеше, защото не вдигна веднага глава. Но щом ме видя, не ми оставаше нищо друго, освен да ѝ запуша устата и да я ударя леко с ръба на дланта си по гърлото. Тя падна в безсъзнание.

С половината лента залепих устата ѝ, другата отиде за очите, след това свалих плаща ѝ, за да я завържа. Стараех се да бързам, да бързам, да бързам, защото служителят от Безопасността вече би могъл да получи образ от Окото, което се намираше над лежащия в безсъзнание часовой. Намерих ключа и се изправих, молейки я мислено за прошка. Тя приличаше на момиченце и изглеждаше още по-безпомощна от Джудит.

Нямаше време за разсъждения. Отключих вратата и видях Джудит, прегърнах я.

Тя спеше дълбоко и само простена, когато я вдигнах и понесох. Халатът ѝ се разтвори и забелязах, какво са направили с нея. Изрекох най-страшната клетва — виновният ще плати седморно, стига да издържи!

Часовоят продължаваше да лежи неподвижно. Вече си мислех, че съм успял да извърша операцията, без да вдигна тревога и не се разтревожих особено, когато чух в дъното на коридора сподавен вик. Защо тези жени не спят през нощите?

Не можех да я накарам да мълкне и затова само ускорих крачките си. Щом завих зад ъгъла и се оказах в пълен мрак, без да искам минах край стълбата и трябваше да се връщам, пипнешком я намерих и се спуснах по нея. Зад гърба ми се раздаваха женски викове и писъци.

Щом стигнах до изхода на двореца, навсякъде се запалиха светлините и затръбиха сигналите за тревога. Изминах още няколко крачки и се оказах в ръцете на ван Айк. Той не каза нито дума, само взе Джудит и веднага изчезна зад ъгъла.

Стоях вцепенен и не възприемах нищо, когато Зеб донесе снаряжението ми и така ме върна към действителността.

— Обличай се! — засъска той. — Тревогата е и за нас! Ти си охраната на двореца, нали?

Помогна ми да препаша меча си, да надяна бронята и да си сложа шлема, а накрая ми пъхна копието в ръка. Веднага след това, опрели гръб до гръб до портала, извадихме пистолетите от кобурите, свалихме предпазителите и се приготвихме за стрелба, както го изисква уставът. Тревогата не беше в нашата зона и ние нямахме право да мърдаме, преди да получим някакви заповеди.

Дълго време стояхме като статуи. Чувахме тежки стъпки и силни викове. Един старши офицер, затягайки в движение ремъците на бронята си, пробяга край нас. Аз едва не го застрелях, защото се забави с отговора на паролата. После преминаха Ангелите от резерва с начало разводача.

Постепенно суматохата утихна. Светлината продължи да гори, но някой изглежда се досети и изключи сирените. Зеб се реши и прошепна:

— Какво стана, дявол да те вземе? Всичко ли е наред?

— И да, и не — отвърнах и разказах за сестрата, страдаща от безсъница.

— Да-а! Това ще те научи да не се захваща със сестрите, когато изпълняваш служебните си задължения.

— Не се захващам. Тя просто излезе от килията си.

— Нямам предвид станалото тази нощ.

Замълчах.

След известно време, дълго преди определения час, пристигна резерва и ни смениха. По пътя спирахме още на две места при други караули.

5

Построиха ни в залата и ни държаха така цели петдесет минути, като дежурният офицер се разхождаше пред строя и ни гледаше строго. Един от легатите прехвърли тежестта си от единия крак на другия. Дори по време на тържествен преглед в присъствието на самия Пророк не биха обърнали внимание на това, но сега командирът заповяда на ван Айк да запише името му.

Капитан Питър беше също толкова разгневен, колкото и неговия началник. Той придиличко се хващаше за всяка дреболия. Спря пред мен и ме наказа с непоряд, защото ботушите ми не били лъснати достатъчно. Това беше нагла лъжа, освен ако не бях ги изцапал по време на нощните си похождения. Но аз не се осмелих да наведа очи и да проверя така ли е. Не откъсвах поглед от студените очи на капитана.

Поведението му ми напомни думите на Зеб за интригата. Ван Айк се държеше точно така, както би трябвало да се държи офицер, когото подчинените са подвели. Как ли бих се чувствал, ако нищо не знаех?

Зъл, реших аз. Зъл и несправедливо обиден. Отначало бих се заинтересувал от станалото, а после бих се ядосал на това, че ни заставят да стоим мирно като прости плебеи. Те искаха да ни уморят и да изпитат издръжливостта ни. А как бих мислил преди два месеца? Тогава бях уверен в чистотата си и щях да се чувствам оскърен и унижен — да чакам като парий на опашка за купони! Или като кадет новобранец!

След около час, когато дойде началникът на охраната, бях се превърнал в нажежено до бяло желязо. Постигнах го изкуствено, но чувствата ми бяха истински.

Този командир никога не бях го обичал. Ниско човече със студени очи, което обичаше да гледа през младшите офицери. Сега стоеше пред нас в разгърден мундир, а ръката му бе на дръжката на меча.

— Господи, помогни ми! И това са Ангели Господни?! — произнесе той тихо, след което изкрешя: — Говорете!

Мълчание.

— Не искате да говорите, а? — крещеше той. — Кой от вас знае нещо за това? Отговаряйте! Или ще ви пратя на разпит!

По редиците премина мърморене, но никой не заговори. Той отново ни обходи с поглед. Среща мояте очи. Не се извърнах.

— Лили!

— Слушам, сър!

— Какво знаеш за това?

— Зная само, че бих искал да седна, сър.

Той отначало се развика, но после в очичките му пламна ледена ирония.

— По-добре стой пред мен, синко, отколкото пред Инквизитора. Отмина ме и застана пред следващия легат.

Така продължи до безкрайност, но нито аз, нито Зеб не привлякохме повече вниманието му. Най-сетне се предаде и заповяда да се разотиваме. Знаех добре, че има и още проверки. Всяка произнесена тук дума, всеки израз на лицето са били записани и анализаторите вече ги изучават задълбочено.

Зеб ме възхити. Той непрекъснато бърбореше за нощните събития и разсъждаваше, какво бе предизвикало нощната бъркотия. Опитвах се да му отговарям естествено и през целия път към стаите ни мърморех, че с нас са се отнесли недостойно.

— В края на краишата ние сме офицери и джентълмени — говорех аз. — Ако ни смятат за виновни, нека предявят официални обвинения.

Добрах до постелята си, легнах, затворих веднага очи, но не успях да заспя. Стараех се да се убедя, че Джудит се намира в безопасност, иначе защо ще вдигат такъв шум...

Почувствах как някой ме докосна и веднага се събудих. Успокои ме познатото условно ръкостискане.

— Тихо! — прошепна непознат глас. — Трябва да те предпазя.

Усетих убождане на спринцовка. Обхвана ме апатия. Гласът продължи да шепне:

— Ти тази нощ не си видял нещо особено. Преди тревогата подозителни...

Така и не помня, колко дълго звучава този глас.

Втория път се събудих от грубо тръскане. Забих лице във възглавницата и заговорих:

— Върви по дяволите, ще мина и без закуска.

Удариха ме по гърба. Обърнах се и седнах. Още не бях се пробудил напълно. В стаята имаше четирима въоръжени мъже. И бяха насочили пистолетите си към мен.

— Ставай!

Те носеха униформи на Ангели, но без отличителни знаци. Главите им бяха покрити с качулки. Гледаха ме през тесни прорези. Досетих се, че това са служители на Великия инквизитор.

Честно казано, не предполагах, че някога ще ми се случи. Само не и с мен, не и с Джон Лили, който е бил най-доброят ученик и винаги се е държал примерно в църковното училище; гордостта на майка си. Не! Инквизицията е бич. Но е бич за грешниците, а не за Джон Лили!

В същото това време, виждайки тези качулки, вече осъзнавах, че съм мъртвец, освен ако не е някакъв страшен кошмар и не се събудя след малко.

Не, още не бях мъртъв. Дори набрах смелост да се престоря на оскърен.

— Какво правите тук?

— Ставай! — повтори безликият глас.

— Покажете ми заповед за арест! Вие нямате никакво право да измъквате един офицер от леглото му, просто защото така ви е хрумнало...

Най-близкият размаха пистолета си пред носа ми. Двама други ме сграбчиха под ръка и съмкнаха на пода, четвъртият ме забърска отзад. Но аз не съм дете и Бог не ме е лишил от сили. Доста им трябваше да се понапънат, а аз продължих да приказвам:

— Поне ме оставете да се облека. Колкото и да бързате, нямате право да ме мъкнете из двореца гол. Мое право е да нося тази униформа.

За най-голямо мое учудване въздействах на шефа им. Той спря хората си със знак.

— Добре, но се обличай бързо!

Гледах да се забавя колкото се може повече, но се преструвах на бързащ човек: развалих ципа на ботуша си, не успях да се закопчая. Мислех трескаво как да оставя знак на Зеб. Някакъв знак, който да му покаже, какво е станало с мен.

Накрая се сетих, какво трябва да направя. Е, не беше най-добрият начин, но друг нямаше. Извадих от шкафа купчина дрехи. Докато си избирам риза, поставилх най-отгоре един пуловер така, че ръкавите му да показват знака за беда. След това се захванах да прибирам дрехите обратно в шкафа, но началникът ме ръгна с пистолета в ребрата и заповяда:

— Достатъчно! Тръгвай!

Подчиних се и хвърлих останалите дрехи на пода. Пуловерът остана да лежи в средата на стаята като символ, който само посветеният можеше да разбере. На излизане се помолих, чистачът да не дойде преди Зеб.

Веднага щом влязохме във вътрешните покой ми вързаха очите. Спуснахме се шест етажа надолу и стигнахме някакво помещение, изпълнено с тишината на огнеупорна каса. Свалиха превръзката от лицето ми. Примижах от светлината.

— Седни, синко мой, седни и се чувствай като у дома си!

Така разбрах, че се намирам лице в лице със самия Велик инквизитор, и видях добродушната му усмивка и влажните добри кучешки очи.

Мекият глас продължи:

— Прости ми, че така грубо те вдигнахме от топлото легло, но Светата църква се нуждае от бърза информация. Кажи ми, синко мой, страхуваш ли се от Бога? О, да, страхуваш се. Известно ми е твоето благочестие. Затова съм сигурен, че няма да ми откажеш помощ в една малка работа, преди да се отправиш за закуска. И ще го направиш за още по-голяма слава на Бога!

Той се обърна към маскирания си помощник и му каза:

— Подгответи го! Само те моля, Господ да ти помога, не му причинявай страдание!

Хванаха ме доста грубо, но наистина не ми причиниха болка. Иначе ме въртяха като на шиш. Съблякоха ме гол до кръста, облепиха ме с електроди, датчици и ме обвиха с проводници. После ме завързаха към едно кресло и накрая закрепиха за гърлото ми едно малко

огледалце. Включиха апаратурата и провериха работата на различните прибори.

Аз се обърнах настрани и се постараах да си припомня таблицата за логаритмите от едно до десет.

— Познаваш ли нашите методи, синко мой? Главното е ефективност и доброта. Сега, сине мой, кажи ми къде сте я отвели?

Бях стигнал до логаритъма на осем.

— Кого?

— Защо го направи?

— Простете ми, ваше преосвещенство! Не разбирам, какво е трябвало да направя?

Някой силно ме удари в гърба. Приборите на пулта размърдаха стрелките си, инквизиторът ги разгледа внимателно и после каза на помощника си:

— Постави му инжекция!

Иглата ме убоде. Изчакаха известно време препаратът да задейства. Аз продължих да си припомня логаритмите. Но скоро ми стана трудно да го правя и ме обхвана равнодушно сънливо състояние. Чувствах детско любопитство към всичко наоколо и никакъв страх. В моя свят се вмъкна мекия глас на Инквизитора. Не помня за какво ме питаше, но сигурно съм му отговарял искрено.

Не зная колко продължи разпита. Към действителността се върнах след ново убождане. Инквизиторът внимателно изучаваше червената точица на моята дяснa ръка. Погледна ме настойчиво.

— Откъде имаш това, моето малко момче?

— Не зная, Ваше преосвещенство!

Сега казвах самата истина.

Той съкрушен поклати глава.

— Не се прави на наивен, сине мой, и не мисли, че и аз съм наивен! Ще ти обясня нещо. Вие, грешниците, не можете да осъзнаете, че Господ винаги побеждава. Винаги! Нашите методи се основават на любовта и добротата, но действат със задължителността на падащ камък и резултатът е известен предварително. Отначало беседваме с грешника и го молим сам да се отаде в ръцете Божии, да ни разкаже всичко, ръководейки се от остатъците на доброто, съхранено в неговото сърце. Когато призовът ни за доброта не намира отклик в ожесточеното сърце, както е при теб, мое малко момче, ние използваме

знанията, дадени ни от Господ, за да проникнем в подсъзнанието ти. Обикновено разпитът спира дотук, с изключение на онези редки случаи, когато слугата на Сатаната се е срещнал с грешника преди нас и е бъркал в светая светих на человека — мозъкът. И така, сине мой, отново ще се разходим из твоя разум. Открих в него много неща, които трябва да се накажат. Но се сблъсках със стена, издигната от друг грешник, и си признавам, че нужните на църквата ни сведения се крият зад тази стена.

Може би не се удържах и на лицето ми грейна радост. Инквизиторът се усмихна с печална и добра усмивка и допълни:

— Никаква стена на Сатаната няма да спре Господ. Когато откриваме такова препятствие, на разположение имаме два изхода. Ако имам достатъчно време, мога внимателно и безболезнено да разградя стената, така че да не навредя на упорстващия грешник. Бих желал и сега да го направя, но много съжалявам, че нямам време, защото ти, Въплъщението на Джон Лили, си добро момче и в дълбочината на сърцето си не принадлежиш към съзнателните грешници. Но макар времето да е безкрайно, сега то ми липсва. Трябва да използвам втория път. Ние ще презрем дяволската бариера и ще ударим по онези части на мозъка, които владеят съзнанието. Да вървим напред под знамената Божии!

Той ми обърна гръб и каза на помощниците си:

— Подгответе го!

Безликите палачи ми надянаха на главата метален шлем и започнаха да правят нещо е приборите на пулта за управление.

— Чуй ме добре, Джон Лили! — каза Инквизиторът. — Аз сам се занимавам с теб, защото на този стадий на разпита моите помощници често от усърдие прехвърлят границата и грешниците умират. Не искам това да ти се случи. Ти си заблуден агнец и моята цел е да те спася.

— Благодаря ви, ваше преосвещенство!

— Не трябва да благодариш на мен, а на Господа, на когото аз служа. Но — продължи той като леко се намръщи, — те моля да отчетеш, че просветяването на разума, макар и така необходимо сега, може да се окаже придружено с болка. Ще ми простиш ли?

Поколебах се само миг.

— Ще ви прости, ваше преосвещенство!

Той погледна стрелките на приборите и каза сухо:

— Лъжа! Но ти прощавам тази лъжа, защото е казана с благи намерения.

Той кимна на мълчаливите си помощници:

— Започвайте!

Светлината ме ослепи, в ушите ми нещо се взриви с адски гръм. Десният ми крак конвулсивно се сви от болка. Гърлото ми пресъхна. Задушавах се. Нещо нажежено се опря в слънчевия ми възел...

— Къде е тя?

Ниските басови звуци постепенно се засилваха, докато се превърнаха в стържене на хиляди тъпи триона...

— Кой ти помогна?

Невероятната горещина ме задушаваше. Но нямаше как да избягам от нея.

— Защо го направи?

Направо мечтаех да си одера пламтящата кожа, но не можех да си мръдна ръцете.

— Къде е тя?

Светлина... шум... болки... гърчове... падане... светлина и болки... студ и горещина, шум...

— Обичаш ли Господа?

Изпепеляващата горещина и острите болки, заедно с непрекъснатите взривове в главата, ме караха да викам с пълен глас.

— Къде е тя? Кой ти помогна? Кажи и спаси душата си!

Болките и безпомощността ме водеха към всепогълщаща тъмнина.

Загубих съзнание...

... Някой ми удрише силни плесници по лицето...

— Съвземи се, Джон Лили, и си признай! Издаде те Зебадия Джонс.

Не отговорих нищо. Нямаше никакъв смисъл да показвам ужаса, който и така ме беше обхванал. Но тези думи бяха страшни и разумът ми се стараеше да ги осмисли. Зеб, бедният Зеб! Приятелю, Зеб! Бедният Зеб! Нима нашите не са успели да създадат преграда в мозъка му? Въобще не се сетих, че е могъл да не издържи изтезанията. Реших, че са проникнали в подсъзнанието му. Дали не е умрял? Добре

разбирах, че съм се набъркал в ужасната каша чак до ушите! И не виждах спасение!!! Нов удар разтърси главата ми.

— Ела на себе си! Чуваш ли? Джонс издаде греховете ти.

— Какво е издал? — измърморих едва-едва. Великият инквизитор заповяда на помощниците си да се отдръпнат и наведе над мен тревожното си добро лице.

— Синко мой, направи го заради Господа... и заради мен. Ти си младенец, ти храбро защитаваш приятелите си, но те издадоха всичко и твоята храброст вече никому не е нужна. Не отивай на онзи свят с такъв товар! Признай си и нека смъртта те вземе с простени грехове!

— Вие искате да ме убиете?!

Той се възмути.

— Не съм казвал такова нещо. Зная, че ти не се страхуваш от смъртта. Но следва да се страхуваш от срещата със Създателя, щом на душата ти тежат грехове. Разкрий сърцето си и се освободи!

Той се обрна настрани и с мек нежен глас заповяда:

— Продължавайте! Този път приложете механично въздействие. Засега няма да му изгаряме мозъка.

Няма смисъл да обяснявам какво разбираше под механично въздействие. Методите на Светата инквизицията не се различаваха много от средновековните, освен с по-доброто познаване на човешката анатомия и разположението на нервните центрове, и трябва да кажа, че те майсторски използваха тези знания... Самият Инквизитор и помощниците му се държаха така, сякаш не получаваха никакво садистично удоволствие от моите страдания. Това придаваше на действията им оттенък на ледена деловитост. Но нека спрем с подробностите дотук.

Колко продължи това? Няколко пъти губих съзнание и помня единствено студените ведра вода, които се изливаха на лицето ми и ме връщаха в съзнание, а после връхлиташе нов кошмар. Струва ми се, че не им казах нищо важно, поне докато бях в съзнание, а в безсъзнание ме предпазваше хипнотичната защита. Помня как си измислях грехове, които никога не съм извършвал, но не си спомням какъв резултат имаше това.

Помня единствено гласа, който каза:

— Той ще издържи. Сърцето му е здраво.

... Мъртъв съм. И това е така приятно. Накрая се събудих като от дълбок продължителен сън. Опитах се да се обърна в леглото, но тялото ми не се подчини. Отворих очи и се огледах — намирах се в малка стая без прозорци. Млада жена в бяла престилка на медицинска сестра дойде до мен и провери пулса ми.

— Добро утро!

— Добро утро! — отвърна тя. — Как се чувствате? По добре ли сте?

— Какво е станало? — запитах аз. — Нима всичко свърши? Или е само прекъсване?

— Тихо — каза тя. — Още си много слаб, за да разговаряш. Но всичко свърши и си сред свои.

— Спасихте ли ме?

— Да, но сега мълчи.

Тя повдигна главата ми и ми даде да пия вода. Веднага заспах отново.

Минаха няколко дни преди да се оправя и да разбера какво е станало. Стаята, в която се намирах, бе част от подземията на супермаркета на Нови Йерусалим. Складове се свързваха с коридорите на двореца.

Зеб дойде да ме посети веднага щом ми разрешиха да приемам гости. Надигнах се в леглото.

— Зеб, приятелю, смятах, че си мъртъв!

— Кой? — наведе се той и ме потупа по ръката. — Аз ли? Че от къде на къде?

Разказах му за думите на Инквизитора. Той се разсмя.

— Дори не успяха да ме арестуват. Благодаря ти! Никога повече няма да те наричам глупак. Ако не беше поставил на пода пуловера, никой от нас не би се измъкнал жив. Щом разбрах какво е станало, веднага отидох при ван Айк. Той ме скри в подземието и после се захваша с твоето спасение.

Поисках да попитам как са успели, но мислите ми се насочиха към по-важната за мен тема и попитах:

— Зеб, къде е Джудит? Мога ли да я видя? Сестрата само се усмихна и ми казва да не се вълнувам.

— Нима нищо не са ти казали? — учуди се той.

— Какво да са ми казали? Никого друг не съм виждал, освен сестрата и лекаря, а те се отнасят с мен като с идиот. Престани да го усукваш, Зеб! Какво е станало с нея?

— Всичко е наред. Сега тя е в Мексико, съобщиха ни това преди два дни.

Едва не се разплаках от мъка.

— Заминала? Това не е честно! Защо не ме почака два дни, докато дойда на себе си?

— Слушай, глупако! — отвърна бързо Зеб. — Стоп, извинявай, обещах ти повече да не използвам тази дума за теб. Братко, объркал си нещо календара. Тя тръгна преди да са те спасили, преди още да знаем, дали ще успеем да те спасим. Нима мислиш, че биха я върнали, само за да можете вие двамата да си гукате, а?

Помислих известно време и се успокоих. Той говореше делово, а аз бях дълбоко разочарован.

— Как се чувстваш? — промени Зеб темата.

— Прекрасно.

— Казаха, че утре ще ти махнат гипса от краката.

— Никой не ми каза за това нищо.

Наместих се по-удобно.

— Исках от доктора да ме измъкне от този корсет, а той казваше, че трябва още няколко седмици да го търпя.

— Как е ръката ти? Мърдаш ли си пръстите?

Опитах.

— Мога, дори писах с лявата ръка.

— Най-важното е, момчето ми, че не се каниш да умираш. Между другото, сигурно ще ти достави удоволствие да разбереш, че помощникът, който изтезава Джудит, намери смъртта си по време на операцията за твоето спасение.

— Така ли? Жалко. Бих искал да му кажа няколко думи лично...

— Не се и съмнявам. Но тогава би трявало да си заплюеш място на опашката. Аз щях да съм преди теб.

— Бях измислил нещо оригинално. Щях да го накарам да си дъвче ноктите.

— Да си дъвче ноктите ли? — удиви се Зеб.

— Докато стигне до лактите...

— Гледай ти! — ухили се Зеб. — Не може да се каже, че страдаш от излишък на въображение. Но той е мъртъв и няма как да го хванем.

— Провървяло му е. А ти, Зеб, защо не го хвана?

— Аз ли? Даже не участвах в спасението ти. По онова време още не бях се върнал в двореца.

— Как така?

— Нима мислиш, че още изпълнявам задълженията си на Ангел?

— За това въобще не съм и помислял.

— Нямаше как да се върна, след като избягах, за да не ме арестуват. Сега ние двамата с теб сме дезертьори от армията на Съединените щати. Всеки полицай, всеки пощальон и въобще всеки гражданин мечтае да ни хване и да спечели наградата за нас.

Подсвиринах тихо, когато схванах напълно значението на думите му.

6

Към Кабалата се присъединих по стечие на обстоятелствата. Наистина по онова време не ми беше до дълги разсъждения. Поради това не може да се каже, че съм скъсал с църквата в резултат на трезво решение.

Разбира се, осъзнавах добре, че късам всички стари връзки, но не се замислях особено. Най ми тежеше, че трябваше завинаги да се откажа от офицерския мундир. Гордеех се с него, обичах да се разхождам в униформа по улицата, да влизам в някое кафене или магазин и да усещам как всички погледи са вперени в мен.

Постепенно си избих тези мисли от главата. Връщане назад нямаше. Бях си изbral пътя и ще го следвам, докато победим или ме изгорят на клада за измяна.

Зеб ме погледна съредоточено.

— Нещо не ти се нрави, а?

— Ще свикна. Просто събитията се развиха прекалено бързо.

— Разбирам те добре. Трябва да забравим за пенсията. Сега никак не е важно как сме изкарали Уест Пойнт.

Той свали от ръката си пръстена на училището, подхвърли го нагоре, а после го пъхна в джоба си.

— Трябва да работим, приятелю. Между другото скоро ще разбереш, че и тук има военни части. Истински. Честно казано, цялата тази бутафория ми беше дошла до гуша и се радвам, че никога повече няма да чуя: „Строй се! Равнение на средата!“ Сега главното е борбата!

Питър ван Айк ме посети след два дена. Седна на края на леглото, скръсти ръце на коремчето си и ме погледна ласково.

— Добре ли си, синко?

— Вече мога да ставам, но докторът не ми разрешава.

— Прекрасно, оправяй се по-бързо, че не ни достигат хора. И колкото по-малко един образован офицер се излежава в лазарета, толкова по-добре. — Той замълча, засмука си мустака и едва после добави: — Но аз, синко, не зная какво да те правя.

— Как така?

— Казано честно, не биваше да те приемаме в организацията. Не е наша работа да се намесваме в сърдечни дела. По този начин нарушаваме привичките си и можем да вземем неверни решения. Покрай теб се забъркахме в такива приключения, които не би трябвало да се случват.

Не му отговорих. Пък и нямаше какво. Капитанът беше прав. Усетих, че почервенявам.

— Не си пускай боята като младо девойче! — сряза ме капитанът. — За повдигане на бойния дух е полезно и сами да нападаме. Най-важното сега е да решим какво да те правим. Здрав си, смел си, но разбираш ли, че ние се борим за свободата и за човешкото достойнство? Разбираш ли въобще какво означават тези думи?

Отвърнах, без да се колебая:

— Може и да не съм особено умен, може да не съм силен в политиката, но твърдо зная на чия страна съм!

Той ми кимна.

— Това е достатъчно. Ние не може да очакваме от всеки да стане Томас Пейн^[1].

— Кой?

— Томас Пейн. Е, ти никога не си чувал за него. Остане ли ти малко свободно време, иди в библиотеката и прочети всичко за него. Помага, особено на такива като теб. Лесно може да те накараме да седиш на някоя маса. Твойят приятел Зеб по шестнадесет часа в денонощие подрежда архива ни. Но не искам вие двамата да се занимавате с канцеларщина. Я ми кажи, кой беше твойт любим предмет?

— Още не съм специализирал.

— Зная това. Но към какво изпитваш наклонности? Към приложната магия или към масовата психология?

— Добре се справях с чудесата, но се боя, че за психодинамика не ми достига мозък. Най обичах балистиката.

— Жалко, нямаме артилерия. Трябва ни специалист по пропаганда, но ти не си подходящ.

— Господин Питър — казах горещо аз, — готов съм да служа... да служа, където ме изпратите...

— Юначага! — похвали ме той. — Знай само, че сред нас няма единствено място за тези, които обичат да заповядват, но не искат да чистят нужниците...

Скоро ми разрешиха да ставам и ми даваха леки поръчения. Няколко дни коригирах статии в „Иконоборец“ — вестник леко критичен към действителността, който призоваваше към реформи отгоре от типа „Да, но...“, външно безпределно верен на Пророка и в същото време призван да сее съмнение и да кара да се замислят дори най-нетърпимите и праволинейни защитници на властта. Идеята бе — не какво, а как го казва! Този вестник бях го виждал и в двореца.

Скоро се запознах с част от нашия подземен щаб в Нови Йерусалим. Самият супермаркет принадлежеше на наш човек и беше много важен за връзките ни с външния свят. Щандовете на магазина ни хранеха и обличаха, а чрез неговата система за връзки ние общувахме с цял свят, стига шифрованото послание да не предизвика подозренията на цензураната. Камионите му помагаха да прекарваме нашите хора през границата. Оттук бе тръгнала Джудит към Мексико — в сандък, на който бе написано „Гумени обувки“.

За успеха на революцията трябват много неща. В съвременното сложно индустриално общество една шепа заговорници, които се събират на свещ и си шепнат разни работи, не са в състояние да извършат революция. За това трябват много хора, съвременна техника и оръжие. Към всичко това е нужно да се добави конспирация, преданост и добре обмислена организация.

Въпреки че работех, имах доста свободно време. Така успях да посещавам библиотеката и да прочета за Том Пейн, за Патрик Хенри, за Томас Джеферсън и за много други. Пред мен се разкри нов свят. Отначало ми беше трудно да повярвам в прочетеното. Мисля, че най-страшното, което една полицейска държава прави със своите граждани, е изопачаването на историческото минало.

Например разбрах, че преди идването на власт на Пророка Съединените щати не са били управлявани от шайката на Сатаната. Не твърдя, че тогава държавата е била рая от проповедите, но не била и това, което ни учеха в училище. За пръв път през живота си прочетох книга, непипната от цензураната на Пророка, и тя ме потресе. Понякога неволно се обръщах, очаквайки някой да надничва през рамото ми и да ме следи.

Главата ми се изпълни с нови идеи, една от друга по-интересни. Разбрах, че междупланетните пътешествия, почти мит в мое време, са били прекратени не защото са противни Богу, а защото правителството на Пророка е довело страната до упадък и липса на достатъчно финансови средства. Разбрах, че „безмозъчните“ (т.е. чужденците) вече са покорили Марс и Венера.

Това така ме развълнува, че забравих за положението ни. Ако не бях избран за Ангел Господен, сигурно щях да се захвана с ракетостроене. Обичам нещата, свързани с бързи рефлекси и със знание на математиката и механиката. Може би след време Съединените щати отново ще имат космически кораби и аз...

Но тази мисъл се загуби сред стотиците други. Прочетох няколко чужди вестници. Преди не подозирах, че „безмозъчните“ умеят да пишат и да четат. Лондонският „Таймс“ се оказа изключително интересен. Едва сега разбрах, че англичаните не ядат човешко мясо и май никога не са яли. Okaza се, че те така много приличат на нас, с изключение на едно — всичко им е разрешено. В писма до вестника читателите се осмеляваха да критикуват правителството! Нещо повече, в същия брой местен епископ укоряваше съгражданите си, че не посещават църквата. Не зная какво най-много ме потресе. В едно не се съмнявах — там цари пълна анархия.

Ван Айк ми каза, че ме изпращат в Главния щаб, където ще ме назначат някъде.

— Главният щаб ли? Къде се намира?

— Когато отидеш, ще разбереш. Сега върви при метаморфиста.

Доктор Мюлер правеше прекрасни пластични операции. Попитах го, какво ще стане от мен.

— Още не зная. Първо да си изясня какво представляваш.

Той ме измери надлъж и шир, записа на магнитофон гласа ми, анализира походката ми и провери психологичните ми данни.

— Сега ще ти потърся брат — близнак.

Наблюдавах мълчаливо как ме сравняват с други и дори започнах да подозирам, че съм нещо уникално, когато апаратът посочи цели двама души наведнъж, а накрая станаха общо пет.

— Добра група — произнесе доволен доктор Мюлер. — Един е синтетичен, двама още са живи, един е мъртъв и една жена. Е, нея ще я

оставим засега настрана, но ще запомним, че на този свят има жена, която би могъл да имитираш.

— А какво е това синтетичен?

— Личност, съставена от лъжливи документи и с измислен произход. Да се направи е невероятно трудно и рисковано — трябва да се внасят изменения в държавните архиви. Предпочитам да не използвам синтетичните — няма как да отчетеш всички дребни подробности, които могат да се окажат от жизнена важност. Винаги ми се иска да давам облик и данни на жив човек.

— Защо все пак създаваш синтетични личности?

— Понякога се налага. Примерно трябва бързо да се измъкне някой беглец, а под ръка нямаме подходяща личност, в която да го преобразим. Затова разполагаме с известен брой синтетици. Но да видим кои са живите.

— Докторе — прекъснах го отново, — а защо пазите данните на мъртвите?

— Само на тези, които формално са още живи. Когато някой от нашите умре и ни се удаде да скрием смъртта му от властите, то можем да използваме данните му за наш агент. Случайно да пееш?

— Доста посредствено.

— Този отпада. Баритон. Мога много да те променя, но няма как да те науча да пееш. Виж, може да станеш Адам Рийвс, представител на текстилна фирма.

— Дали ще се справя?

— Естествено. Сега ще се захвани с теб.

Минаха две седмици и родната ми майка не би ме познала. Мисля, че и майката на Рийвс не би ме отличила от сина си. В продължение на няколко дни се срещах с истинския Рийвс. Постепенно свикнах с него и дори ми хареса. Оказа се тих скромен човек, който не обича да се изтъква и затова изглеждаше по-нисък на ръст, макар да беше висок колкото мен и дори си приличахме малко.

Малко бе в началото. След операцията ушите ми леко клепнаха. Носът на Рийвс бе гърбав. Малко воськ под кожата и моят нос също огърбавя. Наложи се да ми поставят няколко коронки на зъбите и това беше единствената част от превъплъщението, против която възразявах. Накрая направиха кожата на лицето ми бледа — Рийвс нямаше възможност често да излиза на чист въздух.

Но най-трудното беше с изкуствените отпечатъци на пръстите. Покриха пръстите ми с тънък прозрачен слой, на който бяха изобразени линиите на Рийвс. Тази работа изискваше особена точност и затова доктор Мюлер направи седем опита, докато постигна необходимия резултат.

Всъщност това се оказа само началото. Започнах да имитирам походката на Рийвс, смеха му, дори как се храни. Ако се наложеше да стана артист, сигурно все гладен щях да стоя.

— Скъпи Лили — често повтаряше доктор Мюлер, — кога най-после ще възприемеш истината, че животът ти ще зависи единствено от умението ти да имитираш Рийвс. Трябва да се научиш!

— Но аз съм се научил — възразявах му аз.

— Научил ли? Там е бедата, че смяташ така. Разликата между теб и Рийвс е като между жив крак и протеза. Ти трябва да станеш истинския Рийвс. Опитай се. Мисли непрекъснато за разпространението на платовете, за последното ти делово пътуване, за данъците и цветовете...

През свободното си време изучавах работата на Рийвс и скоро можех напълно да го заменя като спец по текстила. Овладях начините на търговия и разбрах, че не е достатъчно да разнасяш разни образци насам-натам и да ги предлагаш на дребните търговци. Още преди да свърша с обучението вече уважавах моя двойник. Преди предполагах, че да търгуваш е нещо просто и лесно. Okaza се, че много съм грешал.

И най-после всичко свърши. Станах Адам Рийвс, търговски пътник.

---

[1] Томас Пейн (1737–1809) — американски политически деец, участник в борбата на Северна Америка за независимост. ↑

7

— Лили — повика ме един ден Питър ван Айк, — днес Рийвс трябва да лети с „Кометата“ до Цинцинати. Готов ли си?

— Да, сър.

— Добре. Повтори заповедта!

— Отначало трябва да мина по крайбрежието. Отивам в Сан Франциско и се явявам в офиса на фирмата. Отчитам направените сделки. Искам отпуск и тръгвам на почивка. В Аризона, град Феникс, посещавам църковната служба. След проповедта оставам и благодаря на свещеника за вдъхновеното му слово. Казвам му паролата. Той ще ми посочи пътя до Главния щаб.

— Правилно. Така ще пристигнеш на местоназначенето си. Освен това искам да те използвам като куриер. Върви в психодинамичната лаборатория и главният техник ще ти даде указания.

— Слушам.

Питър стана, заобиколи масата и се приближи до мен.

— Довиждане, Джон! Пази се!

— Благодаря, сър. Важно ли е посланието, което трябва да пренеса?

— Много важно.

Той повече не каза нищо и ме оставил объркан. Нали след няколко минути ще узная всичко? Но сгреших. В лабораторията ме помолиха да седна и ме подготвиха за хипнотичен сеанс.

— Това е всичко — казаха ми след сеанса. — Изпълнявайте заповедта.

— А посланието до щаба?

— Вече е в теб.

— Хипнотическо? Но ако ме арестуват?

— Ти си в безопасност. Ключът за посланието е две думи. Ти няма да си спомниш нищо, ако някой не ги произнесе. В случай, че те

заловят и те разпитват на практика няма никакъв шанс да се произнесат и двете в определения ред. Така че бъди напълно спокоен.

Отначало мислех, че ще ми дадат отрова, която да използвам, ако ме хванат. Но щом разбрах, че посланието е в безопасност, дори не поисках. Никак не ми се искаше да се самоубивам — когато дяволът дойде да ми взима душата, щеше да му се наложи доста да я тегли.

До летището на Нови Йерусалим се отиваше с метрото.

Купих билет и се наредих на опашка. Трябваше да мина през полицейска проверка и да си призная — доста се вълнувах. За документите не се беспокоях, но знаех, че ме търсят навсякъде като избягалия престъпник Джон Лили. Но те винаги търсят някого и се надявах, че списъкът на търсените лица е прекалено дълъг и никой няма да ми обърне особено внимание.

Опашката вървеше бавно. Сметнах го за неблагоприятен знак, особено когато отделиха няколко души и ги наредиха край стената. Но чакането ми позволи да събера сили. Подадох на сержанта документите си, погледнах часовника си, после него, после отново часовника си.

Той проверяваше документите ми без да бърза. Погледна ме и каза:

— Не се вълнувайте, няма опасност да закъснеете. Докато не проверим всички, няма да излетите.

Сержантът ме побутна към една блестяща плочка:

— Поставете тук отпечатъците на пръстите си, моля!

Без да кажа нищо протегнах ръце. Той свери отпечатъците с тези в моето разрешение, после с отпечатъците, които Рийвс бе оставил при предишното си пътуване, и ми каза:

— Всичко е наред, мистър Рийвс. Приятно пътуване!

Благодарих и тръгнах. В „Кометата“ нямаше много хора. Седнах до илюминатора и едва успях да разтворя вестник „Светия град“, когато някой ме потупа по рамото. Беше един полицай.

— Моля, излезте!

Заедно с още четирима пътници изпълних вежливата заповед.

— Ще ви помоля да се върнете в участъка за нова проверка. Багажът ви е разтоварен. Билетите ще важат за следващия рейс.

Възмутих се:

— Тази вечер трябва да съм в Цинциннати!

— Моля да ме извините, заповед! А, Рийвс! Сякаш всичко е наред. И височината и лицето. Да погледна още веднъж пропуска ви. Нали летяхте преди една седмица?

— Точно така.

Той отново се задълбочи в документите ми.

— Правилно, сега си спомням. Във вторник сутринта пристигнахте с „Пилигрим“. И не бихте могли да бъдете едновременно на две различни места. Така че в нищо не можем да ви заподозрем. Връщайте се бързо на мястото си! Останалите, след мен!

Отново се оказах в салона и се задълбочих във вестника.

Излетяхме! Четях за успокоение, но по едно време ми стана интересно. Тази сутрин в подземието бях чел канадски вестник. Разликата беше поразителна. Сега се бях върнал в свят, в който другите държави не съществуваха и „вестите от чужбина“ се състояха от горди отчети на наши представителства и мисии, както и от няколко съобщения за зверства на „безмозъчните“. Къде ли всъщност отиват парите, помислих си аз, които се дават за мисионерска дейност? Ако се вярва на техните вестници, останалият свят и не подозира за съществуването на мисионери.

Започнах да подбирам само тези съобщения, които лъжеха явно. Когато ги привършвах, съобщиха да се пригответим за кацане. Бяхме изпреварили слънцето и от нощ пристигнахме в началото на здрача.

Очевидно в рода ми е имало някой пътуващ търговец. Не само обиколих всички места, посочени от Рийвс, но и постигнах някакви успехи. Открих с изненада, че от уговорянето на несговорчив търговец получавам повече удовлетворение, отколкото от военната служба. Престанах да се тревожа за надеждността на новото ми лице и се отдаох напълно на текстила.

За Канзас сити летях по плана и не срещнах никакви препятствия в полицията, където се обърнах за поредната виза за преместване. Това ме наведе на мисълта, че Нови Йерусалим го пазят особено строго, а тук никой не търси някой си Джон Лили, бивш офицер.

Пътническият салон на лайнера беше претъпкан. Трябваше да седна до друг пътник. Погледнахме се и всеки се зае с нещо свое. Аз издърпах масичката и започнах да подреждам поръчките и записките си от Цинциннати. Съседът ми се облегна назад и се зазяпа във филма.

По едно време ме бълсна в хълбока и ми посочи с пръст екрана. Там се виждаше площад, пълен с народ. Хората тичаха към стъпалата на голям храм, на който се виждаха знамето на Пророка и вимпела на епископството. Първата вълна се разби в подножието на храма.

Взвод от храмовата охрана изскочи от странична врата и светкавично инсталира триножниците на огнехвъргачките. Следващата сцена бе снимана от друга камера, очевидно от покрива на храма, защото видяхме нападателите да бягат към нас.

Това, което последва, ме накара да се срамувам, че съм носил тази униформа. Нарочно стреляха по краката на хората, за да удължат мъченията им. Хората падаха и се гърчеха неистово. Видях как лъчите удариха младеж и девойка, които бягаха, хванати за ръце. Те паднаха, но младежът намери в себе си сили да изпълзи до девойката и да я погали по лицето. Камерата показа общ план...

Сложих си слушалките и чух:

„... аполис, Минесота. Градът се намира под контрола на местните власти и няма нужда от подкрепления. Епископ Дженинг обяви военно положение. Агентите на Сатаната са обкръжени. Извършват се арести. Редът се възстановява. Градът минава на пост и молитва. Гетото се затваря и всички парии се изпращат в резерватите на Уайоминг и Монтана с цел предотвратяване на последващи бунтове. Нека това послужи като предупреждение на всеки, който се осмели да вдигне ръка на божествената власт на Пророка.“

Предаването на телевизия «Лястовичи крила» се осъществи с помощта на Асоциацията на търговците, предлагачи най-изящните изделия за жените в света. Купувайте нашите стоки! Бързайте! Бъдете в крак с модата! Предлагаме ви Статуя на Пророка, която чудодейно свети в тъмнината! Изпратете един доллар с наложен платеж в...“

Свалих слушалките и ги поставих на мястото им. Мълчах и чаках съседът ми да каже нещо.

— Така им се пада на тези идиоти! — изрече той с откровено възмущение. — Да щурмуват укрепления без никакво оръжие! — прошепна мъжът в ухото ми.

— Интересно, защо се бунтуват?

— Как да предвидиш действията на еретиците?! Те са ненормални!

— Така е! И в църква може да го кажете! — съгласих се с него.
— Освен това, дори нормален еретик, стига да има такива, сигурно разбира, че правителството добре управлява страната. Бизнесът процъфтява. — Усмихнах се щастливо и потупах черното си куфарче.
— Най-малкото моят бизнес, Слава Богу!

Поговорихме още малко за състоянието на нещата в страната. Поогледах го. Обикновен преуспяващ гражданин. На вид консерватор. Но нещо ме караше да съм нащрек. Може би нервите ми не бяха в ред? Или действаше онова шесто чувство на преследвания човек?

Очите ми се спряха на ръцете му и усетих, че трябва още нещо да видя. Но нямаше нищо особено. Все пак забелязах малка подробност — на един от пръстите на лявата ръка се виждаше следа от пръстен. Подобна следа имах и аз, когато свалих тежкия пръстен от времето на Уест Пойнт, след бягството си. Разбира се, това нищо не означаваше — много хора носеха подобни пръстени. Сега например носех пръстен с печата на Рийвс.

Но защо той го е свалил точно сега? Дреболия, но събуди в мен подозрение. В Уест Пойнт никога не съм минавал за добър психолог, но сега си струваше да си припомня добре онова, което са ни учили.

Какво знаех за съседа си по място?

Първо, той каза, че нападателите са невъоръжени — това подсказваше военна насока на мислите му. Но не означаваше, че наистина е военен. Напротив, випускниците на Академията не свалят пръстените си и в гроба. В такъв случай, единственото обяснение е, че не иска да го познаят.

Ние продължихме вежливата беседа, а аз продължавах да размишлявам как да намеря доказателства за разсъжденията си, когато стюардесата донесе чай. Точно тогава лайнърът се спускаше и така ни разтресе, че тя изля част от напитката върху панталоните на моя съсед. Той тихо извика и изруга. Съмнявам се, че девойката нещо е разбрала, но аз разбрах.

Тази ругатня е типична за Уест Пойнт и аз никога не съм чувал някой друг да я употребява.

Следователно пръстенът не липсваше случайно. Той е офицер. Сега изпълнява секретна задача.

Но ако аз съм дивечът, то той бе направил две груби грешки за един агент. Дори такъв новак като мен не би ги сторил, да не говорим,

че агентите на секретните служби съвсем не се състоят от идиоти. Там работят най-добрите мозъци в страната. Следователно? Тези грешки не са случайни. Предполагали са, че ще ги забележа и ще мисля, че са случайни. Но защо?

Едва ли защото се е съмнявал, че аз съм този човек, който му е нужен. Тогава според проверения на практика тезис, че всеки е виновен до доказване на противното, би могъл да ме арестува и да ме подложи на разпит.

Защо тогава?

Може би те искат да се уплаша и да побягна панически — а те по следите ми да открият другарите ми. Разбира се, това бяха мои предположения, но не противоречаха на фактите.

Обхвана ме страх, такъв леден страх, че приличаше на морска болест. Но си казах, че след като съм го разкрил, трябва да се успокоя. Какво би направил Зеб на мое място? „При интригите основният принцип е да не правиш нищо, което да предизвика подозрение...“ Стой си на мястото и се прави на идиот. Щом е решил да ме следи — нека ме следи! Ще го преведа през всички отдели на универсалния магазин в Канзас сити и ще му покажа как се търгува с парцали.

Въпреки това, когато слязохме, ме побиха студени тръпки. Все очаквах да ме хлопнат леко по гърба — едно докосване по-страшно и от удар право в лицето. Но нищо не стана. Той изрече привичното „Бог да те пази!“, изревари ме, докато аз подпечатвах пропуска си и се отправи към такситата. Това никак не ме успокои — може да ме е прехвърлил на друг агент. Запътих се към магазина без особено бързане.

За една седмица изпълних всичко, дори успях да сключа изгодна сделка извън предварителните си планове.

Опитах се да разбера дали ме следят, но не открих нищо. Който и да ме е следил, то той е прекарал много скучно. Накрая с удоволствие се настаних в лайнера за Денвър.

Приземихме се на летището южно от града. Полицията провери документите ни и аз вече се канех да ги пъхна в куфарчето си, когато сержантът каза:

— Вдигнете ръкава на дясната си ръка, мистър Рийвс!

Подчиних се, но с известна доза възмущение. Чиновник в бяла престилка ми взе кръв за анализ.

— Обичайна процедура — отбеляза сержантът. — Министерството на здравеопазването се страхува от избухването на епидемия от треска.

Неправдоподобно обяснение, но за Рийвс бе достатъчно. Още по-неправдоподобно стана, когато ме накараха да чакам резултата в стая на полицейския участък. Стоях и си бълсках главата, каква ли беда ще ми донесе собствената кръв?

Време за размисъл имах предостатъчно. Положението ми не беше никак приятно. А предлогът, заради който ме задържаха, беше така обикновен, че не се реших да побягна. Може пък наистина да се страхуват от треска!? Седях и чаках.

Сградата бе временна и стени й бяха тънки. През тях всичко се чуваше, но не можех да разбера думите. Не се осмелих да долепя ухо до стената — някой можеше да влезе. Преместих стола до стената и се облегнах така, че рамената и тила ми се оказаха долепени до стената. След това разгънах вестника, така че да прикрива, и се заслушах.

Сержантът разказващ някаква история, която би могла да му струва месечно покаяние, ако някой блюстител на морала можеше да я чуе. Но за Рийвс нито дума.

Отвореният прозорец гледаше към летището. Малък реактивен самолет се приближи до земята. Пилотът спусна колесника и го приближи до административната сграда. Добре познавах този тип самолети. Карактеристиките са в армейския отбор по въздушно поло; тогава спечелихме срещу флота и Пристиънския колеж.

Пилотът излезе от машината и се скри някъде в сградата. Ако запалването не е изключено, може и да опитам? Огледах прозореца. Ако е съоръжен с виброзащита, дори нямаше да узная, че съм загинал. Но в тези тънки стени едва ли може да се прекара силов кабел. Може би е оборудван само със сигнализация?

От съседната стая се разнесоха гласове:

- Каква група е кръвта му?
- Първа, сержант.
- Съвпада ли?
- Рийвс има трета.
- О-хо! Звъни в главната лаборатория! Ще му направим анализ на очната ябълка.

Хванаха ме! Вече знаят, че не съм Рийвс. След информацията от лабораторията ще разберат кой съм всъщност.

Скочих през прозореца.

Паднах на ръцете и краката си и като пружина се метнах напред. Вратата на самолета беше отворена и на панела стърчеше ключ. На глупациите им върви!

Веднага надух газта. Скъпото ми самолетче ме подхвърли нагоре и се понесе над земята. Насочих на запад.

8

Набрах височина и включих главния двигател. Изпитвах радост — завладях една прекрасна машина и изиграх полицайте. Но след малко от оптимизма ми не остана и следа.

Котките бягат по дърветата и чакат кучетата да си отидат. В такова положение се оказах и аз сега. Но за разлика от котките, нямаше как да седя безкрайно във въздуха. Вече са вдигнали тревога. Скоро ще излетят полицейските джетове. И тогава остават само два пътя — да се приземя по тяхна заповед или да ме свалят.

Чудодейното ми спасение май никак не бе чудодейно. Или все пак?... Откога полицайте са толкова разсеяни, че оставят един заподозрян сам в стаята, при това с отворен прозорец? И не е ли чудо съвпадението, че наблизо каца самолет, който мога да управлявам, а пилотът му забравя да прибере ключовете от панела, и всичко това точно в мига, когато сержантът говори високо за разобличаването ми?

Може би това бе втори опит да ме паникьосат? Но ако е така, то няма да ме свалят! Сигурно се надяват да ги отведа при приятелите си. Но аз носех важно послание и нямаше да доставя подобна радост на враговете.

Настроих радиото на честотата на полицейските джетове. Чух разни гласове, но нито един не спомена за мен. Нито заповеди, нито заплахи. Изключих линията.

Приборите показваха, че се намирам на седемдесет километра западно от Денвър. Бях летял десетина минути. Резервоарите ми бяха пълни с гориво. Можех да прелетя десет хиляди километра, но при тази скорост можеха да ме свалят и с прашка.

Постепенно си изработих план. Изглеждаше глупав и невъзможен, но поне го имаше. Насочих се към Хавайската република, като заложих в автопилота следната програма: далечина на полета 3100 мили, скорост 800 мили в час. Само това.

Не това ме вълнуваше. Някъде там долу анализаторите са се захванали да изчисляват новия ми курс и бързо щяха достигнат до

извода, че исках да се скрия в Свободната Хавайска република и след около час щях да прелетя над крайбрежието между Сан Франциско и Монтерей. Можеха лесно да ме свалят. Дори да продължаваха да си играят с мен на котка и мишка. Изтребителите щяха да излетят от долината на Сакраменто. Ако не ме улучеха (а това едва ли щеше да стане!), други ракети щаяха да ме стигнат над морето. Нямах никакви шансове за измъкване.

Но и не планирах подобно нещо... Исках само да унищожат самолета ми, и то напълно, във въздуха, като нямах намерение да съм в него.

Задача две. Как да изчезна оттук? Натискам аварийния бутоң и катапултирам с креслото. За това са се погрижили конструкторите. Разтваря се парашута и се приземявам с всички удобства. Но в случая за мен има един малък проблем — корабът и капсулата веднага започват да издават радиосигнал за бедствие. Просто и изискано.

Гледах напред и си бълсках главата. За минута изминавах по тринадесет мили, след минута ми оставаше минута по-малко. Да опитам през люка? Парашут лесно ще надяна, но при тази скорост вятърът ще ме размаже в корпуса.

Всичко зависеше от вида на автопилота. Добрите могат много неща — простите само поддържат скоростта, височината и посоката.

Моят опит в летенето с подобни машини се ограничаваше в играта на въздушно поло, където не ми се бе налагало да използвам парашут по необичаен начин. Потърсих някаква инструкция, но нямаше.

Затова извадих парашута и го надянах. Започнах да си пея:

*Приятелю, надявам се на теб,
че с устройство нужно...*

Автопилотът не ми отвърна, а да си призная, бих се учудил невероятно, ако ми беше отговорил. Седнах отново в креслото и започнах да променям курса. Все още летях над пустинята и дори виждах как слънчевите лъчи се отразяват от водите на Соленото езеро.

Отначало намалих височината, тъй като беше прекалено студено и неуютно, а кислородът намаля. Заспусках се като планер. Исках в

определената точка ракетата да тръгне вертикално надолу. Тогава смятах да изключа двигателите и да скоча навън. Няколко секунди по-късно автопилотът щеше да включи двигателите, но се надявах, че ще бъда на достатъчно разстояние. Дано само машината не се забие в земята.

Изключих двигателите. Дръпнах вратата, но тя не помръдна, миг след това се отвори така неочеквано, че буквално излетях навън. Миг-два аз и самолетът падахме един до друг, след това се раздалечихме. Бавно се въртях около собствената си ос.

Чу се рев и двигателите се включиха — автопилотът върна самолета в предишния курс. Така се разделихме.

Докато го гледах как се отдалечава, усетих страшен студ. Затворих очи, за да не замръзнат, но миг след това ги отворих, тъй като ми се стори, че ще се врежа в земята. Погледнах за части от секундата и установих, че още съм на две мили над повърхността. Можеше и да греша, защото вече се стъмняваше. В далечината припламваха соплата на реактивните двигатели. Самолетът набираше височина и се насочваше към океана. Пожелах му приятен път и благороден край в океана, но не от изстрелите на изтребителите.

Трябваше с най-голяма бързина да изчезна от мястото на приземяването. Все някой от наблюдалите е забелязал маневрите ми и дори може да ме е видял като точка на екрана. Парашутът не биваше да разтварям, колкото се може по-дълго — докато околните хълмове не ме скриеха от радарите.

Нужно беше да издържа до петстотин метра височина, но нервите ми не издържаха. Дръпнах пръстена и в продължение на две дълги секунди бях сигурен, че ми се е паднал негоден парашут. Но той с рязко дръпване се отвори. Вдясно от мен се виждаше голям град — най-вероятно беше Прово. Поех дълбоко въздух и се освежих добре.

Не виждах земята, но чувствах, че е близо. Свих както гласеше инструкцията краката си и веднага се бърснах в твърдата повърхност, а вятърът ме повлече през бодливите храсти.

Опомних се на земята сред захарна тръстика, разтрих удареното си коляно. Би трявало да заровя парашута, но се чувствах много уморен, а и нямах лопата, така че просто го натъпках в една тръба под близкото шосе и се отправих към града.

От носа и лявото ми ухо течеше кръв и засъхваща по лицето ми. Бях покрит с кал, панталоните ми бяха скъсани, шапката ми беше

изчезнала, а коляното ме болеше. Чувствах се невероятно зле.

Въпреки това едва не започнах да подсвирквам. Да, гонят ме, но гонят празния самолет! Надявах се този път да съм ги надхитрил — в такъв случай съм свободен и сравнително леко съм се отървал... Ако трябва да се криеш някъде, то по-подходящо място от щата Юта няма да намериш. Още когато е била унищожена мормонската църква, се бе превърнал в развъдник на ереси. Стига да не ме хванеше някой полицай, местните жители нямаше да ме предадат.

Макар да разсъждавах така, всеки път, щом виждах светлините на идваща кола, се хвърлях стремително в прашната канавка. А преди да достигна града, тръгнах направо през нивите. Скоро се оказах на една слабо осветена уличка. До комендантския час оставаха два часа и аз исках да изпълня плана си, преди да пълзнат нощните патрули.

Повече от час бродих насам-натам из крайните квартали, преди да намеря така нужния ми аерокар. Това беше един форд, оставил под тъмни прозорци.

Промъквайки се по неосветените части, стигнах до него и, опитвайки се да отворя вратата му, счупих джобното си ножче, но все пак успях да вляза вътре. Този път ключовете липсваха, два пъти подобен късмет не се случваше. Познавах добре устройството на двигателя още от училище. Нямаше защо да бързам. След двадесет минути запалих аерокара.

Без да привличам вниманието на някого с форсиране на двигателя го изкарах на улицата, завих зад ъгъла и включих фаровете. Съвсем открыто, като фермер, който се връща от богослужение, минах през целия град. Не ме блазнеше възможността да се срещна с полицейските постове на градските изходи и затова, щом къщите станаха малки, поех право към полето. Неочаквано предното колело пропадна в някаква канавка и не ми остана нищо друго, освен да излетя.

Двигателят закашля и загърмя. С трясък се разпериха крилата на аерокара.

Земята започна да се отдалечава.

9

Откраднатата машина се оказа стара и лошо поддържана. В двигателя нещо тракаше и така силно вибрираше, че ме плашеше. Но аз летях и горивото щеше да ми стигне до Феникс.

Къде по-неприятно бе пълното отсъствие на средства за навигация, освен няколкото стари карти, каквито раздават нефтените компании. Радиото не работеше.

Е, какво пък толкова, и Колумб не е имал радио. Нали знаех добре посоката и пътя до Феникс. Гледах да съм на петстотин метра над земята.

Нямаше и следа от преследване. Изглежда още не бяха забелязали последната ми кражба. Помислих си, че след мен се точи поредица от престъпления, прекалено голяма за милото мамино синче: съучастник в убийство, измама на Великия инквизитор, измяна на клетва, присвояване на чужди документи и две кражби. Май оставаха още само подпалвачество и изнасилване. Смятах, че поне с изнасилването ще се размина, но ако се поразсъждава малко, то женитбата със света дяконеса можеше да се прецени и така. Повече нямаше какво да губя.

Избягвах градовете, но постепенно под мен светлините изчезнаха — летях над пустинята. Прехвърлих управлението на автопилота и се опитах да дремна. Събудих се на разсъмване. Изгревът в пустинята е величествено зрелище за туриста, но аз си имах други грижи и нямаше време да му се любувам. Ако изчисленията ми бяха правилни, щях да бъда във Феникс след половин час.

Както и преди ми вървеше. Минах над няколко хълма и вдясно се откри просторна обработена зелена долина, в центъра на която се виждаше град Феникс.

Приземих се в сух овраг, който водеше към каньона на Солената река. Приземяването бе доста мизерно — роторът се разби, а едното колело излетя нанякъде. Да си призная, никак не се разстроих. На това

място аерокара скоро няма до го намерят. Скоро нямаше да открият и, че е пълен с отпечатъци на Рийвс.

Добрах се до шосето и тръгнах по него. Трябаше да вървя доста, кракът доста ме болеше, но не исках да рискувам и всеки път щом се появяваше някоя кола, бързах да се скрия. Но един камион ме настигна на открито място. Не ми оставаше нищо друго и махнах на шофьора за поздрав. Той спря близо до мен.

— Да те закарам ли до града, синко?

Качих се в кабината. Шофьорът ме погледна:

— Хей, приятелю! — възклика той въздоржено. — Май си се сражавал с някоя пума или мечка?

Съвсем бях забравил как изглеждам.

— И с двете. Удуших ги с голи ръце.

— Вярвам ти.

— Всъщност карах колело — допълних аз, — и паднах.

— На колело? По този път? От самата долина дотук?

— Наистина от време на време слизах и го бутах по нанагорнището.

Той поклати глава.

— По-добре дръж на пумо-мечковата версия. По ми харесва.

Престана да ме разпитва и това ми беше достатъчно. Разбрах, че версии, измислени в движение, водят до неочеквани усложнения. Никога не съм бил на този път и не знаех, дали по него може да се кара велосипед.

Когато излязохме от каньона, пътят започна да слиза надолу. След поредния завой спряхме до едно ресторантче.

— Всички на палубата — викна шофьорът. — Време е за закуска.

— Добра идея.

Хапнахме пържени яйца с бекон и за десерт голям сладък аризонски грейпфрут. Той не ми позволи да платял за него и дори се опита да плати моята сметка. Когато се върнахме при камиона, той спря и ми каза:

— На миля оттук има полицейски пост. Не са избрали лошо място.

След това ми обърна гръб.

— Да — казах аз. — Най-полезно след храна е да направиш една разходка из природата. Благодаря, че ме докара дотук.

— Няма защо. Върни се двеста метра назад, там ще намериш един страничен път. Води на юг, но малко след това завива на запад, право към града. За разходка е идеален, почти не се срещат коли.

— Още веднъж ти благодаря.

Тръгнах към селския път, като размишлявах, наистина ли криминалното ми минало е очевидно за всички. Още преди да вляза в града трябваше да си оправя външния вид. Минах край няколко ферми, докато се реших да вляза в една от тях. Обитаваше я семейство от испано-индиански произход с цяла сюрия деца и кучета. Повечето испанци си оставаха католици, ненавиждаха днешните блюстители на морала повече от мен и затова прецених, че мога да рискувам.

В къщата беше само синьората. С тази пълновата и добродушна жена не успяхме да си кажем много неща, поради слабото ми владеене на испанския език, но когато помолих за „агуа“, тя ми поднесе „агуа“ да се напия, а после ми поля да се измия. Синьората ми заши панталоните, а аз се въртях край нея по бели гащи и чувах как децата весело се подсмиват. Даде ми дори бръснача на съпруга си. Обръснах се. Дълго отказваше да вземе пари, но сега аз бях непреклонен. Тръгнах от фермата с приличен вид.

Пътят се насочи към града, но така и не срещнах нито един полицай. В покрайнините влязох в едно малко магазинче с шивашко ателие. Излязох облечен в чиста бяла риза, изгладен костюм и нова шапка на главата. Сега можех смело да се разхождам по улиците и да благославям полицайите, гледайки ги право в очите. В телефонния указател намерих адреса на нужната ми църква. Добрах се до нея, без да разпитам минувачите.

Успях за началото на богослужението. Въздъхнах с облекчение, седнах на задните редове и с удоволствие, останало ми още от дете, се заслушах в службата. Наслаждавах се на чувството за безопасност. Независимо от всички препятствия стигнах целта. Казано честно скоро задрямах, но се събудих навреме и едва ли някой бе забелязал постъпката ми. Поразходих се насам-натам и изчаках удобен момент. Приближих се до свещеника, казахме си няколко думи, благодарих за проповедта. Накрая му стиснах ръката и с лек натиск на пръстите му подадох условияния сигнал.

Той не отвърна. Така се изненадах, че зяпнах и в началото не разбрах какво ми говори.

— Благодаря, млади човече. Винаги е приятно един нов пастор да чуе добри отзиви за труда си.

Изражението на лицето ми ме издаде.

— Нещо станало ли е? — запита той.

— О, не, сър! — измърморих аз. — Тук съм за пръв път. Не сте ли Бърд?

Обхвана ме паника. Бърд беше единствената ми връзка в тази част на страната. Не го ли намеря, ще ме хванат след няколко часа.

Гласът на свещеника зазвуча някак си отдалече.

В главата ми се въртяха неосъществими планове отново да открадна някой самолет и през нощта да изчезна през мексиканската граница.

— За съжаление казвам се иначе. Искате да се срещнете с Бърд?

— Как да ви кажа, сър, не е чак толкова важно. Той е стар приятел на чичо ми. Трябваше да му предам поздрав.

Може пък индианката да ме скрие?! Или пък...

— Е, не е трудно да го видите. Тук, в града е. Болен е и аз го замествам.

Сърцето ми заби ускорено. Постарах се с нищо да не покажа обхваналото ме вълнение.

— Може би не бива да го беспокоя, щом е болен?

— Не, напротив. Той си счупи крака, но с удоволствие приема посетители.

Свещеникът вдигна расото си, извади молив и листче хартия и ми написа адреса.

— Близо е, вървите две преки напред и завивате наляво. Няма начин да се заблудите.

Е, заблудих се, но все пак намерих нужната ми къща. В голямата градина, оставени на воля, живописно разпръснати растяха евкалипти, палми, разни храсти и цветя. Натиснах звънеца, уредбата зашумя и един глас попита:

— Кой е?

— Търся господин Бърд.

Краткото мълчание бе последвано от същия глас.

— Ще трябва сам да влезете. Прислужничката отиде до пазара. В градината зад къщата съм.

Братата щракна и се отвори. Влязох вътре.

На стол-люлка с гипсиран крак седеше един старец. Той оставил настани книгата, която четеше, и ме изгледа над очилата си.

— Какво искаш от мен, синко?

— Съвет, отче.

След час пиех за закуска прясно мляко. А когато стигнах до фруктиерата с грозде, отец Бърд свършваше с инструктажа.

— Нищо не започвай, преди да стане тъмно! Някакви въпроси?

— Не. Санчес ще ме изведе от града и ще ме съпроводи до Главния щаб. Всичко е ясно.

Напуснах град Феникс скрит в двойното дъно на стар камион. Носът ми опираше в нерендувана дъска. Спряхме при полицейския пост. Чух резки гласове и спокойните отговори на Санчес. Някой премина над главата ми и между дъските се появиха светли цепнатини.

Накрая някой каза:

— Всичко е наред, Езра. За стопанството на Бърд. Санчес всяка вечер отива във фермата му.

— Че защо тогава нищо не каза?

— Когато се вълнува, забравя английския. О'кей, чико, карай.

— Благодаря, сеньори. Лека нощ.

Скоро стигнахме до фермата на отец Бърд, където незабавно ме качиха на един прекрасен хеликоптер. Двамата летци ме поздравиха, но повече не казаха нито дума. Веднага излетяхме.

Накъде, така и не разбрах — илюминаторите бяха закрити. Полетът не беше никак приятен — за да не ни засекат радарите, летяхме над самата земя.

Когато кацнахме и излязохме от хеликоптера, ни посрещна дулото на картечница, зад която се подаваха два мрачни силуeta. Пилотите казаха паролата.

Стори ми се, че часовите бяха малко разочаровани — аз се оказах свой и те не можеха да се отличат. Но ми вързаха очите и ме поведоха нанякъде. Скоро влязохме в една врата, тръгнахме по дълъг коридор и спряхме в тясно помещение. Подът изведнъж пропадна под краката ми. Изругах ги наум — можеха да ме предупредят, че сме в асансьор. Скоро излязохме от него, качихме се на една площадка,

където ми заповядаха да се хвана здраво. Площадката се задвижи рязко с голяма скорост. След това отново се оказахме в асансьор, повървяхме още стотина крачки и едва тогава свалиха превръзката от очите ми.

Така за пръв път видях Главния щаб.

От учудване възкликах. Един от пазачите се усмихна добродушно.

— Всички новаци са такива — каза той.

Намирах се в голяма пещера; толкова просторна, че се чувствах като на обикновена градска улица. Напомняше ми за приказките от детството, в които се разказваше за дворците на гномите. От пръв поглед дори не успях да преценя истинските размери на пещерата — липсваха обичайните земни ориентири.

Намирахме се на известна височина над пода й. Навсякъде струеше равномерна светлина. Едва не си изкълчих шията, докато разглеждах всичко това. По едно време погледнах надолу и видях малко селце с дребни около метър къщи. Между тях сновяха джуджета.

И изведнъж нещата придобиха истинските си размери. Малкото селце се оказа на половин километър разстояние от нас, а цялата пещера беше поне два километра дълга и стотина метра висока. И вместо страх от тясното пространство усетих страх пред ширналото се пространство. Дори като уплашено мищле поисках да се притисна с гръб към някаква стена.

Пазачът ме потупа по ръката.

— Стига сте се оглеждали! Време е да вървим.

Поведоха ме по една пътека, която се виеше между сталагмитите, между езерцата с черна вода и гипсови водни лилии в тях, покрай разни влажни куполи, още от времената, когато човекът го е нямало на земята. Навсякъде виждах разноцветните завеси на сталактитите. Способността ми да се удивявам явно се пренасити.

Скоро спряхме пред врата, над която имаше надпис:

Администрация

Влязохме вътре и отидохме в отдел кадри. Стаята предизвика в мен сантиментални чувства — оказа се позната, военна и скучна. Един застаряващ чиновник подсмърчаше непрекъснато. На масата му имаше табелка, на която пишеше, че той е младши лейтенант Р. И. Джайл. Той днес изглежда се бе върнал да положи допълнителен труд за моето регистриране.

— Радвам се да се срещна с вас, мистър Лили! — протегна ми той ръка и ние се здрависахме.

Той се почеса по носа и се разкиха.

— Вие пристигнахте цяла седмица по-рано, отколкото очаквахме, и затова не сме ви подготвили стая. Нали няма да възразите, ако засега ви настаним в гостната?

Отговорих, че съм напълно удовлетворен и това го зарадва.

10

Честно казано, очаквах, че ще ме посрещнат като герой и вече си представях, как моите нови другари слушат със зяпнала уста всяка дума за това как съм успял да донеса в щаба важно съобщение.

Но се бях лъгал. Началникът на щаба ме повика на следващия ден, веднага след закуска, но не ме прие той, а познатият ми мистър Джайлс. До известна степен се засегнах и го попитах сухо, кога ще мога да направя официално посещение на командващия.

Той кихна и каза:

— О, да, съвсем забравих да ви кажа, мистър Лили, че командващият ви поздравява с успешното пристигане и ви моли да смятате, че официалното посещение на вежливост вече е направено и то не само на него, а и на началника на отели. Сега ние сме много заети, но щом той намери малко свободно време, ще ви покани лично.

Досещах се, че генералът едва ли е изпращал такова послание, но от това не ми стана по-добре.

Какво да се прави. Назначиха ме на работа. До обяд бях официално регистриран и заведен на доволствие. Направиха ми медицински преглед. След това ми дадоха шанс да разкажа преживяванията си, но само пред магнитофон. След известно време живи хора ще прослушат записа, но друго си е удоволствието от истински слушатели. Накрая ме хипнотизираха и извадиха от мозъка ми посланието.

Това беше върхът на всичко. Запитах психо техникът, който се трудеше над мен, що за послание съм донесъл в щаба, на което той отговори кратко:

— Ние не съобщаваме на куриерите съдържанието на посланията.

А тонът му бе един... явно бе сметнал въпроса ми за нетактичен.

Тук вече не издържах. Не зная дали беше по-старши от мен по чин (бе в бяла престишка), но ми беше все едно.

— Дявол да ви вземе! Защо ми нямате никакво доверие? Аз рискувах живота си...

Той ме прекъсна и заговори някак си по-внимателно отпреди:

— Работата не е там. Това е за ваше благо.

— Как така?

— Смятаме, че колкото по-малко знаете, толкова по-малко ще разкажете, в случай, че попаднете в ръцете на полицията. И за вас добре, и за нас добре. Например, знаете ли къде се намирате сега? Може ли да покажете това място на картата?

— Не.

— Аз също. Никой не ме е осведомявал, защото не ми е нужно. Но мисля, че мога да ви кажа, че сте донесли обикновени сводки и доклади, които потвърждават някои данни, получени по друг начин. Щом така или иначе е трябвало да дойдете при нас, са ви натъпкали с купища сведения. Напълних цели три касети.

— Обикновени сводки и доклади? Защо тогава Питър ван Айк каза, че нося много важно послание?

Техникът се усмихна многозначително.

— Аз се досещам какво е имал предвид. Вие действително донесохте важно сведение, което засяга само вас. Собственото си хипнотично удостоверение за личността...

Моите пътешествия по лекари, психотехници, отдели за снабдяване и така нататък ми показаха истинските размери на помещението. Онова приличаща на играчка градче бе административният център. Енергийната централа и складовете се намираха в друга зала на пещерата. Деляха ни десетки метри скални породи. Семайните се настаняваха, където им е удобно. Останалите — по-далече от центъра. Арсеналът се намираше в един страничен тунел, далеч от жилищата. Прясна вода имаше в изобилие, макар да бе варовита. На доста места текаха ручеи. Въздухът винаги беше свеж. Температурата варираше около 20 градуса, а влажността — 32%, и така през цялата година, независимо от сезона.

По обяд вече бях на работа и се трудех в арсенала, като проверявах и подреждах оръжието. Можех и да се обидя, защото подобна дейност обикновено се извършва от сержанти, но разбирах, че тук никого не го е грижа за армейската субординация — след храна всеки сам миеше чиниите си. А и никак не беше зле след такива

преживявания да си седя в прохладното помещение и спокойно да се занимавам с нещо привично.

Същата вечер отидох в гостната и тъкмо се канех да седна, когато чух познат глас.

— Джони! Джони!

От изненада подскочих на място, обърнах се и видях Зеб Джонс, прекрасният здравеняк Зеб, чието доста грозничко лице се смееше радостно. Дълго се прегръщахме, потупвахме по рамената и се ругаехме един друг.

— От кога си тук? — попитах го аз накрая.

— От две седмици.

— Че как така? Ти беше още в Нови Йерусалим, когато аз тръгнах.

— Докараха ме в дълбок транс. Външно приличах на истински труп. Сложиха ме в ковчег, на който пишеше „Заразно“.

Аз му разказах за своето пътешествие и Зеб така се впечатли, че настроението ми доста се подобри. Накрая го попитах, какво прави тук.

— Работя в бюрото за пропаганда — отвърна ми той, — при полковник Новак. Сега съм се захванал да пиша серия статии за начина на живот на Пророка и неговата свита, за това колко са слугите му, колко струва поддържането на двореца, церемониите, ритуалите и т.н. Всичко си е чиста истина и го поднасям с пълно уважение. Но наблягам силно на действителната стойност и няколко пъти споменавам, каква велика чест за народа е, да издържа Божия наместник на земята.

— Нищо не разбирам, Зеб — намръщих се аз. — Та хората обичат да гледат подобни неща. Спомни си как туристите в Нови Йерусалим се бият да докопат билет за храмовия празник.

— Прав си. Но ние нямаме намерение да разпространяваме моите творения сред ситите туристи. Изпращаме ги за печат в малките вестничета по долината на Мисисипи и по Юга. Там бедните слоеве на населението на Шатите никак не са убедени, че благочестието непременно трябва да тъне в разкош. При тях бедност и добродетел са синоними. Нека и те започнат да се съмняват.

— Наистина ли тук мислят, че така може да се предизвика въстание?

— Това също влиза в подготовката.

След това отидохме в стаята на Зеб. Беше ми така хубаво и уютно. Сега малко се вълнувах от мисълта, че участваме в едно движение, чийто шанс да успее е малък, и най-вероятно ни чака смърт в боя или изгаряне като пленици и бунтовници. Освен този човек, не ми бе останал никой друг близък и се чувствах като през детството си, когато мама ме слагаше на масата в кухнята и ме гощаваше с разни вкуснотии.

Зеб се изтегна на леглото си и запуши. Знаех това и преди, макар да не одобрявах този греховен навик. Но не беше много голям грях и дори не помислих да донеса за това в двореца. Знаех дори, че един сержант го снабдява с контрабандни цигари.

— А кой ти доставя сега цигарите? — поинтересувах се аз.

— Защо трябва да моля другите, когато мога да си ги купя в лавката?

Той повъртя в ръка отвратителното цилиндърче и каза:

— Мексиканските цигари са много по-силни от тези, с които съм свикнал. Подозирам, че използват истински тютюн вместо заместител. Искаш ли да запалиш?

— Не, благодаря.

Той се усмихна подигравателно.

— Хайде де, прочети ми лекцията си. Така ще ти олекне.

— Зеб, не те критикувам. Може би и тук да се заблуждавам, а?

— Тук не. Тази гадна привичка ми руши зъбите, разваля дъха и накрая със сигурност ще ме убие с рак на белите дробове. — Той дръпна дълбоко, пусна кълбо дим и изглеждаше напълно доволен от живота. — Но не мога да се преборя с навика си. Освен това Господ Бог не обръща внимание на такива неща.

— Не богохулствай!

— Не богохулствам.

— Така ли? Ти нападаш на едно от основните положения на религията. Господ навсякъде ни следи.

— И кой го е казал?

За миг изгубих ума и дума.

— Та това е... аксиома. Това...

— Повтарям въпроса си! Кой го е казал? Нека да допуснем, че Бог ни следи и аз ще бъда наказан с вечни мъки, заради пушенето. Но

кой ти го е казал? Джони, ти отдавна си разбрали, че Пророкът трябва да бъде свален и обесен на първото подходящо дърво. Но ти продължаваш да ми натрапваш собствените си религиозни убеждения. Затова те питам. Кой ти го е казал? Ти стоял ли си на планината, когато е паднала мълнията и те е просветлила? Кой архангел ти е поднесъл тази вест?

Нищо не можех да му отговоря.

— Познавам различни хора — продължаваше Зеб словото си. — И добри, и зли, и скромни, и самохвалковци. Но как ще наречеш един човек, който твърди, че знае за какво мисли Господ? Човек, който твърди, че е Божи довереник? И това му помага да се чувства всесилен и да ни управлява. И така, появява се човек с гръмък глас и средни умствени способности, прекалено ленив да работи като фермер, прекалено глупав да стане инженер, прекалено ненадежден да стане банкер, но братко мой, той може да се моли! Умее да събира около себе си другите хора. Така се е родил Първият Пророк.

Готов бях да се съглася със Зеб, докато не спомена Първия Пророк. Вече бях стигнал до убеждението, че нашият сегашен Пророк е лош, но това още не бе разколебало вярата ми, закърмена с майчиното мляко. Исках да реформирам църквата, но не и да я руша.

— Какво не е така? — запита Зеб, гледайки с интерес лицето ми.
— Обидих ли те с нещо?

— Ни най-малко — отвърнах тихо и се захванах да му обяснявам, че ако властта в страната се държи от дяволска банда, това не означава, че самата вяра е невярна.

Зеб въздъхна така, сякаш се бе уморил от разговора ни.

— Казвам ти отново, Джони, не искам да споря с теб за религията. По природа не съм агресивен. Дори в съпротивата ме натикахте насила... — Тук той мълкна за малко. — Ти предполагаш, че една доктрина е дело на логиката?

— Разбира се, това е завършено логично построение.

— Тогава фигурата на Бога е много удобна. Чрез нея можеш да докажеш, каквото си пожелаеш. Просто подбиращ изгодните за теб постулати, а после твърдиш, че са ти внушени свише. И никой не може да докаже, че лъжеш.

— Искаш да кажеш, че Първият Пророк не е назначен свише?

— Нищо не искам да казвам. Доколкото знам, аз съм този пророк, който отново е дошъл на земята, за да изгони търговците от храма.

— Не смей... — почти извиках и тогава някой почука на вратата. Аз се спрях и измърморих: — Влез!

Влезе сестра Магдалена. Поздрави ни и се усмихна, като видя глупавата ми физиономия.

— Здравей, Джони! Добре дошъл!

За пръв път я виждах без качулка и в обикновени дрехи. Тя се оказа удивително красива млада девойка.

— Сестра Магдалена!

— Не! Сержант Ендрю! А за приятелите просто Маги.

— Защо си тук?

— Разбрах, че си дошъл. И като не те намерих никъде другаде, сметнах, че си при Зеб. А иначе нямаше как да остана в двореца. Тамошният ни център е претъпкан и затова ме изпратиха тук.

— Много се радвам да те видя.

— И аз, Джони.

Тя ме погали по бузата и отново се усмихна. После седна на кревата до Зеб. Той запали една цигара и я подаде на Маги. Тя я взе и дръпна като закоравял пушач.

За пръв път през живота си виждах пущеща жена. Осьзнаях, че Зеб ме наблюдава и гледах да се държа, все едно че нищо не е станало. Вместо да продължа спора, просто казах:

— Колко е хубаво, че сме отново заедно. Ех, ако и...

— Знам — каза Маги, — ако Джудит беше тук... Не си ли получил писмо от нея?

— Нима е възможно?

— Не помня номера на пощенската кутия... Всъщност ела в моята стая. Ще напишеш едно писмо и няма да го запечатваш. Ние проверяваме написаното, за да няма нещо излишно. Аз ѝ писах миналата седмица, но още не съм получила отговор.

Помислих си, че трябва да се извиня и да напиша писмо, но не го направих. Прекалено добре ми беше с тях двамата и не исках тази нощ да свърши някога. Реших, че ѝ пиша, преди да си легна. Веднага осъзнах с удивление, че не се бях сещал за Джудит от... от пребиваването ми в Денвър.

Така и не написах тази нощ писмо. Меги ни напусна около единадесет, като каза, че трябва да става рано. И веднага дойде един ординарец.

— Командирът моли легат Лили веднага да се яви при него.

Оправих дрехите си и побързах към генерала, съжалявайки, че не съм в униформа.

Сградата на Администрацията бе тъмна и дори мистър Джайлс отсъстваше в този късен час. Намерих вратата на нужния ми кабинет, почуках, влязох и като ударих токове, докладвах:

— Легат Лили пристигна по ваша заповед, сър!

Възрастният човек, който седеше с гръб към мен на масата, се обърна и аз, за кой ли път вече, се удивих.

— А, Джон Лили — каза той и стана от масата, като ми протегна ръка. — Отдавна не сме се виждали, нали?

Това беше полковник Хъксли, началник на отдела по приложни чудеса в Уест Пойнт и единственият ми приятел сред офицерите. Не един път в неделите му отивах на гости и си отдъхвах от гнета на суровата дисциплина.

— Полковник... Аз искам да кажа, генерал, сър. Мислех, че сте умрял, сър.

— Мъртвият полковник става жив генерал. Не звучи зле, нали? Не, Лили, просто ме смятат за мъртъв. Всъщност станах нелегален. Те винаги така обявяват, когато изчезне някой офицер. Така е най-добре за общественото мнение. Ти също си мъртъв, нима не знаеш?

— Не, сър. Впрочем това не е важно. Колко хубаво, че сте с нас!

— Хубаво е.

— А как вие...?

— Как съм попаднал тук и как съм станал голям началник ли? В съпротивата съм от дълго време, Лили. Но не станах нелегален, преди това да се наложи. Никой от нас не се крие без причини. Те поискаха да се подстрижа и да стана монах. Никак не харесваха, че един мирянин знае прекалено много за направата на чудесата. Така че си взех отпуск и умрях. Колко печално! — Той се усмихна и продължи: — Сядай, сядай! Отдавна се каня да те повикам, но не ми оставаше време. Едва днес успях да чуя твоя доклад.

Поговорихме малко. Уважавах Хъксли повече от всеки друг офицер. Неговото присъствие тук разсея и последните ми съмнения в

правотата на нашето дело.

Накрая на разговора ни той каза:

— Сигурно разбираш, Лили, че те повиках в този късен час не просто да си разменим някоя и друга дума. Имам задача за теб.

— Слушам, сър!

— Без съмнение си обърнал внимание на факта, че сред нас има малко професионални военни. Не мисли, че съм недоволен от колегите ти — всеки от тях е посветил живота си на делото ни. Всички те съзнателно са се подчинили на военната дисциплина, което невинаги е много лесно, момчето ми. Не ни достигат, кадрови военни. Повечето от времето ми отива в опити да превърна щаба в успешно действаща система. Буквално съм затрупан с административна работа. Ще ми помогнеш ли?

Изправих се.

— За мен е чест да служа с вас, генерале!

— Отлично! Ставаш мой личен адютант. За днес стига. Утре отново ще се видим, капитан Лили!

Бях стигнал почти до вратата, когато чух последните му думи, но реших, че генералът просто е сбъркал.

Оказа се, че не е сбъркал. На другата сутрин ми посочиха кабинет, на който пишеше „Капитан Лили“. От професионална гледна точка революцията има това преимущество, че дава възможност за бърз растеж по служба. Макар да не получаваш редовно заплата.

На следващия ден срещнах Зеб и той ме поздрави:

— Чух, че са те повишили в чин. Поздравявам те!

— Благодаря! — отвърнах аз. — Как е когато се чувствуаш по-младши?

— О! Толкова ли високо са те повишили? Мислех, че сега си капитан.

— Капитан съм.

— Извинявай, но аз съм майор.

— О-хо! Поздравявам те.

— Няма нужда. Тук трябва да си поне генерал, за да не оправяш сам леглото си и да не миеш чиниите си.

Колкото до мен, бях много зает да си оправям акуратно леглото. Кабинетът ми беше точно до генералския и на практика се преселих да

живея в него. Спях на надуваем дюшек, който през деня прибирах зад бюрото си.

Скоро разбрах, че организацията ни е по-голяма и по-сложна, отколкото предполагах. Нещо повече — тя растеше непрекъснато. Но аз бях прекалено близо до дърветата и невиждах гората, независимо от това, че през ръцете ми минаваха всякакви документи, освен най-секретните.

Моето задължение беше да не допусна генерал Хъксли да потъне в тази бумащина, но вместо него аз потънах. Сам решавах къде трябва да отиде една или друга записка. Първоначално направих доста грешки, но изглежда не чак толкова много, защото след месец, вместо да ме изгонят, ме повишиха в майор и слуха ми ласкаеха думите: „помощник на началника на щаба“. Зеб отново ме изпревари — изпълняваше длъжността началник на отдела за пропаганда.

Но аз изпреварвам хода на събитията. Скоро получих писмо от Джудит. Приятно писмо, но съкратено в процеса на доставката му. Исках веднага да й отговоря, но се забавих цяла седмица. Нямаше за какво да й пиша, освен, че съм здрав и дяволски зает. Ако напиша три пъти поред, че я обичам, някакъв идиот шифровчик непременно ще го изхвърли.

Пощата стигаше до Мексико по дълъг подземен тунел, в по-голямата си част естествен и само на места бяха пробити допълнителни проходи. Малък електрически влак превозваше освен документите и пощата, продоволствие и боеприпаси. Нашите използваха това подземие от около двадесет години. Никой не знаеше всички проходи и зали на подземния свят. Ние заемахме толкова място, колкото ни беше необходимо в този необятен подземен свят. Любимо развлечение на троглите (нас, постоянните жители на подземието, нарочаха ни троглодити, а посетителите — прилепи, защото се появяваха единствено през нощта) бяха разходките из непознати коридори и зали, което изискваше известни познания по спелеология.

Такива пътешествия не бяха забранени, но началството изискваше да няма счупени крака и ръце. Генералът лично ги одобряваше, защото те бяха единственото средство за развлечение — много от хората се намираха под земята от години.

Ние със Зеб и Меги няколко пъти отивахме в далечни пещери. Обикновено Меги поканваше някои от своите приятелки и Зеб им

отделяше цялото си внимание. Преди смятах, че Зеб и Меги ще се оженят, но сега започнах да се съмнявам.

Веднъж ние седнахме да си починем в една малка зала с черно езерце в средата.

— Не те разбирам, Меги — казах й аз, имайки предвид отношенията й със Зеб.

— Че защо? — отвърна тя. — Повярвай ми, ние се отнасяме прекрасно един към друг!

— Така ли?

— Разбери ме правилно. Харесвам Зеб, а и той мен. Но ние сме два силни характера, склонни повече да командваме, отколкото да се подчиняваме. Такива няма нужда да се женят. Навреме си изяснихме, че не си подхождаме.

— Може би сте прави.

— И това е най-радостното.

11

Висшият команден съвет се събираще веднъж седмично. Около месец след разговора с Меги седях в заседателната зала и стенографирах изказванията. Този път се събраха повече хора, защото пристигнаха ръководителите на местните организации. Чувствах напрежението на приближаващите важни събития, макар Хъксли да не ми казваше нищо предварително.

Отначало изслушахме обикновените доклади. Беше споменато, че в организацията членуват осем хиляди седемстотин и девет души. Съчувстващите са почти десеторно повече. На тях можем да разчитаме по време на въстание.

Цифрите не бяха оптимистични. Оказахме се пред дилемата — сто хиляди души са нищо, жалка групичка в такава огромна страна, но с всеки новоприет човек се увеличаваше опасността да ни разкрият. В основата на организацията бе системата на отделните независими групи. При разпит на някой неин член нямаше да научат много, но въпреки това губехме много хора и групи. Само преди четири дни цялата организация в Сиатъл е била заловена по време на заседание. Това беше тежък удар, но само трима от тези хора знаеха важни тайни и те до един се бяха самоубили...

Началникът на връзките доложи, че хората му могат да заглушат напълно деветдесет процента от радиостанциите и телевизионните предавателите в страната, а с помощта на щурмови групи и останалите, с изключение на „Гласът на Бога“ в Нови Йерусалим.

Началникът на инженерната служба доложи, че е готов да спре енергоснабдяването в четиридесет и шестте най-големи града, но отново с изключение на Нови Йерусалим.

Докладите продължаваха — вестници, студентски групи, овладяване на летищата, дългосрочни метеорологични прогнози, разпределение на оръжието. Войната е нещо просто в сравнение с революцията. Нещо като приложна наука с ясно обозначени и изпитани от историята принципи и методи. Но всяка революция е една

непредвидима мутация, която никога няма да се повтори и която я осъществяват не кадрови военни, а преди всичко народни маси, които нямат никакъв опит.

Меги подреждаше докладите, а аз ги предавах на програмистите, които ги въвеждаха в компютрите. Когато съобщенията свършиха, обявиха почивка. Ние чакахме решението на „мозъка“...

По едно време започнаха да излизат листове изписана хартия. Хъксли ги зачете, поокашля си и почака да настъпи пълна тишина.

— Братя! — започна той. — Приятели, ние отдавна се бяхме договорили, че когато сумата от всички необходими фактори покаже, че оценката е две към едно в наша полза, ние ще вдигнем въстание. Днес този ден дойде. Предлагам да определим точната дата на въстанието.

Никой не каза нито дума — толкова бяхме поразени! Мечтата, чакана толкова дълго, се превръщаше в реалност, нещо в което трудно можеше да се повярва.

Избухна истински взрив. Всички скочихме, викахме, смеехме се и се прегръщахме...

Хъксли седеше и не помръдна, докато останалите не се успокоиха малко. Той стана и тихо каза:

— Мисля, че не е нужно да гласуваме. Часът на започването ще обява след като...

— Генерале, може ли да кажа нещо? Не съм съгласен! — надигна се началникът на Зеб, генерал Новак.

Хъксли мълкна. Настъпи пълна тишина. Аз бях поразен, както и всички останали.

— Нашият съвет обикновено приема решенията си с общо гласуване — каза генерал Хъксли, без да повишава глас. — Отдавна сме се договорили как да определим деня на въстанието... Но съм сигурен, че не бихте възразили, ако нямахте достатъчно основание. Слушаме ви, генерал Новак!

Новак бавно излезе напред и се обърна към съвета.

— Братя! — каза той, оглеждайки удивените и ядосани лица. — Вие добре ме познавате. Седемнадесет години съм отдал на общото дело. Загубил съм дом, семейство... Но няма да позволя да се вземе решение, преди да се знае с математическа точност часът X. Времето за революцията още не е настъпило.

Избухна гълч и той бе принуден да изчака няколко минути, като размахващ ръце с призив за тишина.

— Изслушайте ме най-после! С военните съм съгласен напълно. Дори смятам, че ако ударим сега, ще установим властта си над цялата страна. И все пак не сме готови...

— Защо?

— Защото голямата част от населението още вярва на установената религия и на Божествената същност на Пророка. Ние ще вземем властта, но няма да я удържим.

— И още как ще я удържим!

— Чуйте ме! Никой народ не може да бъде задълго подчинен, ако не признава мълчаливо властта. Цели три поколения американци са възпитавани от люлката до гроба от най-умните и най-хитрите психотехници в света. Хората им вярват! Ние ще победим, но след революцията ще последва дълга и кървава гражданска война, която ще загубим!

Той замълча, прекара треперещите си ръце по лицето и произнесе:

— Това е всичко!

Веднага няколко души поискаха думата. Хъксли зачука по масата, призова за ред и после даде думата на генерал Пенийър.

— Може ли да попитам нещо генерал Новак?

— Може.

— Кажете, вашият отдел знае ли какъв процент от населението вярва искрено на Пророка?

Зеб вдигна глава. Новак му кимна и той каза:

— Шестдесет и два, с точност плюс-минус три процента.

— А колко се противопоставят тайно на правителството, независимо дали ние знаем за тях или не?

— Двадесет и един процента. Останалите не са вярващи, но са доволни от живота си.

— Как сте получили тези данни?

— От допитвания и психо проби. Правителството загуби много привърженици в първите години на сегашната депресия, но постепенно си възстанови доверието. Законът за църковния десятък и декретът против скитниците повдигнаха престижа на църквата. Едва

сега, под въздействие на нашата пропаганда, правителството започна да губи авторитет.

— Колко време ще е необходимо...?

Началникът на управлението по психотехника отговори твърдо:

— По нашите сметки може да рискуваме след три години и осем месеца.

Генерал Пенийър скочи от мястото си и каза на Хъксли с твърд глас:

— Мисля, че независимо от моето уважение към генерал Новак съм длъжен да кажа. Побеждавай, когато можеш да побеждаваш! Може би повече няма да имаме подобен шанс.

Останалите го подкрепиха.

— Пенийър е прав...

— ... Ние повече не можем да чакаме.

Но когато генерал Хъксли вдигна ръка с призив за мълчание, Новак отново скочи от стола си, дойде до него и нещо прошепна на ухото му. Към тях се присъедини и Зеб.

— Нека победим и тогава хората ще ни повярват...

— Веднага да започваме!

Хъксли ги оставил да се наговорят. Аз само мълчах, тъй като бях най-младши на това заседание и нямах право на глас. Но бях на страната на Пенийър. Не можех да чакам още цели четири години.

Виждах как Зеб развълнувано говори нещо на Новак. Те сякаш не обръщаха на никого внимание. Така продължи няколко минути.

Накрая Хъксли се обърна към съвета:

— Генерал Новак предложи схема, която може да измени напълно положението. Съветът прекъсва заседанието си до утре сутринта.

Планът на Новак (или на Зеб, макар той да не признаваше своето авторство) предлагаше да изчакаме до Деня на Годишното чудо. Идеята беше да се намесим в провеждането на празника. Та нали всъщност властта на Пророка се дължеше не толкова на картечиците, колкото на вярата на хората в него.

Бъдещите поколения едва ли ще повярват в изключителната важност, както от религиозна гледна точка, така и за политическата власт, на Чудото на въплъщението. За да се осъзнае това, трябва да се разбере, че милиони лъгани хора вярваха в ежегодното връщане на

Първия Пророк от небето, който идва да провери как живее неговото земно царство и колко добре неговите наследници изпълняват задълженията си. Повечето вярваха, а малцината съмняващи се не смееха да си отворят устата.

Самият аз вярвах в това, а бях образован човек, посветен в тайните на по-дребните чудеса.

Следващите два месеца бяха изпълнени с напрежение — не ни оставаше нито минута свободно време. Подготвяхме се за Празника на Въплъщението и съответно променяхме плановете си. Генерал Новак веднага след заседанието излетя в неизвестна посока за провеждане на операция „Бедрок“. Хъксли също изчезна за цяла седмица. Не ми каза къде отива, но се досещах. „Бедрок“ представляваше психологическа операция — нека не забравяме, че моят шеф на времето беше преподавател по приложни чудеса и добър физик.

Скучно ми беше без него. Пенийър имаше склонността да се бърка в дреболиите и да отменя някои мои заповеди. Но и него го нямаше през повечето време. Въобще ръководството не седеше на мястото си.

Скоро стана едно събитие, което нямаше пряко отношение към съдбата на американския народ и неговата борба за свобода, но моите лични работи така се преплитаха с обществените, че си позволих волността да се отвлека. Понякога и личността е важна. Аз, като типичен представител на повечето хора, трябва да си бълсна в нещо носа и едва тогава да го забележа. Меги, Зеб и Хъксли бяха от онова малцинство, на което душата е свободна — те са мислители и вождове.

Седях на бюрото си и си върших работата, когато получих покана в удобно за мен време да посетя шефа на Зеб. Без да губя нито минута побързах при генерала.

Новак прекъсна официалните ми приветствия.

— Майоре, имам едно писмо, което е за вас. Колебах се доста какво да правя с него, но по съвета на един мой подчинен реших да ви го дам. Прочетете го пред мен.

— Слушам, сър! — изрекох объркано.

Писмото на Джудит се оказа доста дълго и не го запомних напълно. Помня само най-същественото:

Скъпи Джон,

Винаги ще си спомням с топлота и благодарност за теб и няма да забравя какво направи за мен... Ние не сме предназначени един за друг... Сеньор Мендоса отлично разбира всичко... Надявам се да ми простиш... но той се нуждае от мен. Съдбата ни събра заедно... Ако някога попаднеш в Мексико, смятай нашия дом за свой... Винаги ще мисля за теб като по-голям мой брат и ще бъда твоя сестра...

И още много в същия дух. Мисля, че подобни писма попадат в категорията „лека раздяла“.

Новак протегна ръка и взе писмото.

— Не ти го дадох да го учиш наизуст — сряза ме той суховато и хвърли писмото в дезинтегратора. — Сега седни, майоре! Пушиш ли?

Не седнах, но главата ми се завъртя и взех предложената цигара и дори позволих той да я запали. Веднага се разкашлях от дима и противната горчилка в гърлото. Това ме върна в действителността. Сдържано благодарих на генерала, излязох от стаята, прибрах се на работното си място и позвъних на помощника си. Казах му къде ще може да ме намери, ако потрябвам срочно на някого. Малко съм се разболял и моля по възможност да не ме беспокоят.

Легнах на койката, забил лице във възглавницата. Прекарах около час като вцепенен. Вратата се отвори и в стаята влезе Зеб.

— Е, как си? — запита ме той.

— Горе-долу — отвърнах тихо. И през ум не ми мина, че началникът на отдел, който е посъветвал Новак да ми покаже писмото, можеше да бъде само Зеб.

Той седна до мен и ме погледна. Обърнах се на една страна.

— Стегни се, Джони! — каза той. — Хората умират, но рядко от любов.

— Ти нищо не разбиращ!

— Не, не те разбирам — съгласи се той с мен. — Всеки човек е пленник на самия себе си, затворник в единична килия до края на живота си. Би ли направил нещо за мен? Опитай се мислено да си представиш Джудит. Виж лицето й, чуй гласа й!

— Защо?

— Ей така!

Опитах се. Колкото и да се стараех — не успях! Никога през живота си не бях виждал нейна фотография и сега лицето ѝ ми бягаше.

Зеб ме наблюдаваше.

— Ще оздравееш — каза той уверено. — Сега ме послушай, Джони! Можех и по-рано да ти го кажа. Джудит е много мила жена и щом се оказа на свобода си намери подходящ човек. Не, не, не ми обяснявай какво е това влюбен!

Той се изправи.

— Джони, трябва да тръгвам. Никак не исках да те оставям така, но генерал Новак ме чака. Ние заминаваме. Жив ще ме одере, ако го накарам да чака. И ми разреши да ти дам един съвет...

Чаках.

— Съветвам те да поговориш с Меги. Тя ще ти помогне.

Той вече излизаше от стаята, когато го спрях с въпрос:

— Зеб, какво се случи между теб и Меги? Нещо подобно ли?

Той се огледа и каза рязко:

— Не. Съвсем не това. А нещо много по-различно...

— Не те разбирам. Въобще не разбирам хората. Ти ме съветваш да говоря с Меги... Няма ли да ревнуваш?

Погледна ме и се засмя високо.

— Тя е свободен човек, Джони. Ако ти някога постъпиш лошо с нея, ще ти откъсна главата. Но знам, че няма да го направиш. А да ревнувам? Не! Смятам я за най-добрия ми приятел, но вместо за нея предпочитам да се оженя за някоя планинска лъвица.

Отиде си и ме остави напълно объркан. Все пак последвах съвета му. Или по-точно Меги го последва. Тя знаеше всичко — Джудит бе писала и на нея. Нямаше нужда да я търся; тя сама дойде при мен след вечеря. Говорихме дълго за всичко и аз се почувствах така добре, че се върнах в кабинета си и до полунощ работих, наваксвайки пропуснатото през деня.

Ние с Меги често отивахме следобед на разходка, но никога не отивахме толкова далеч, както със Зеб. С мъка и отделях по двадесетина минути и после трябваше да се връщам на работа, но това беше най-хубавото време през деня и аз го чаках с нетърпение.

Малко встрани от града намерихме едно прекрасно място. Пътешката се виеше около грамадни каменни блокове, колони, куполи и други пещерни чудесии, на които бе трудно да се намери подходящо име и спокойно можеха да се наричат смутени души или екзотични цветове в зависимост от настроението. Там имаше нещо като каменна пейка, на която седяхме и гледахме отвисоко нашия свят. Ние сядахме и аз помагах на Меги да запали цигарата си — тя обичаше това, а аз вече не се задушавах от дима.

Месец и половина по-късно, когато до въстанието оставаха няколко дни, ние седяхме там и размишлявахме, какво ще стане с нас, ако победим. Казах й, че сигурно ще остана в армията, ако тя продължи да съществува.

— Ти какво ще правиш, Меги?

Тя бавно дръпна от цигарата.

— Толкова далеч в бъдещето не мисля. Нямам никаква специалност. Казано с други думи, ние с теб се борим моята професия да изчезне завинаги. — Тя се усмихна горчиво и продължи: — Не са ме научили да върша нищо полезно. Наистина мога да шия и да домакинствам. Ще се постараю да стана икономка или прислужничка.

Мисълта, че смелият и умен сержант Андрю, който умееше така добре да борави с виброкинжал, ще ходи по бюрата за работа, ми се стори ужасна. Меги, Меги, ти спаси два пъти недостойния ми живот, без да се замисляш каква ще бъде цената.

Казах разгорещено:

— Чуй, това няма да го правиш!

— Друг начин няма.

— Е, тогава... тогава, как ще се отнесеш към възможността да ми готвиш? Надявам се да изкарвам достатъчно за двама ни, дори след революцията да ме понижат в предишния чин. Не че ще се къпем в мед и масло, но...

Тя ме погледна особено.

— Джони, ти си върхът на любезнотта. — Меги загаси цигарата си и я размаза с крак. — Благодаря ти, но нищо няма да стане. Твоето началство няма да одобри избора ти.

Почервенях и почти извиках:

— Съвсем нямах това предвид!

Знаех какво трябваше да кажа, но не намирах думи.

— Имам предвид... Слушай, Меги, ние с теб добре се познаваме, не съм ти противен... не ни е зле заедно... Защо тогава...?

Тя се изправи и се обръна към мен.

— Джон, ти искаш да се оженим, нали?

Казах смутено:

— Е, май... такава е и моята мисъл...

Стана ми неудобно, че тя стои права и аз станах. Тя внимателно ме погледна, сякаш ме виждаше за пръв път и каза печално:

— Какво пък толкова. Много съм ти благодарна, наистина съм ти благодарна и трогната... Но не бива, Джони! Не бива!

От очите й потекоха сълзи и тя заплака. Но веднага се съвзе, изтри сълзите с ръкав и завърши:

— Ето, че ме накара да плача.

Опитах се да я прегърна, но тя бълсна ръцете ми и отстъпи крачка назад.

— Не, Джони! Първо ме изслушай. Готова съм да работя при теб като икономка, като прислужница, но няма да се омъжа за теб.

— Защо?

— Защо ли? Скъпо мое момче, та аз съм една стара и уморена жена, ето защо!

— Стара ли? Та ти си по-възрастна от мен само с година-две. Най-много да са три. И това никак не е важно за мен.

— Не, аз съм по-стара с хиляди години. Помисли си, къде съм била, каква съм била и какво зная. Нали бях годеница на Пророка.

— Ти не си виновна за това.

— Може би. Когато поредната годеница омръзне на Пророка, тя губи цената си в двореца, и извън него.

— Все ми е едно! Все ми е едно! Плюя на всичко! Това няма никакво значение!

— Сега казваш така. А после ще има значение, мили мой. Мисля, че те познавам добре, скъпи.

— Значи не ме знаеш. Ще започнем нов живот.

Тя въздъхна дълбоко.

— Ти мислиш, че ме обичаш, Джони?

— Мисля, че да!

— Ти обичаше Джудит. Сега си ѝ обиден и ти се струва, че ме обичаш.

— Но... но откъде да знам, какво е това любов? Зная едно. Искам да се ожениш за мен и да живеем заедно.

— А аз откъде да знам — каза тя така тихо, че едва я чух. Приближи се до мен и аз я прегърнах така естествено и просто, сякаш цял живот сме правили само това.

Целунахме се и аз я попитах:

— Е, сега съгласна ли си да се ожениш за мен?

Тя отметна назад глава и ме погледна почти уплашено:

— О, не!

— Аз мислех...

— Не, скъпи, не! Ще поддърjam къщата ти, ще домакинствам, ще пера и готвя, ще спя заедно с теб, ако поискаш, но не трябва да се жениш за мен.

— Дявол да те вземе! Така не съм съгласен.

— Не ли? Ще видим.

Тя се изтръгна от ръцете ми.

— Меги! — викнах след нея.

Тя бягаше по пътешката, сякаш летеше по въздуха. Хукнах да я гоня, но се блъснах в един сталактит и паднах. Когато се изправих, вече не я виждах.

Удивително нещо, винаги съм я смятал за висока и стройна девойка, а сега Меги се оказа съвсем мъничка. Дори трябваше да се навеждам, когато я целувах.

12

В нощта на Чудото, всички в Главния щаб се събрахме пред телевизорите. Нашето градче опустя — хората бяха на бойните си постове. Останалите осигурявахме връзката между групите. Стратегията беше договорена и часът на въстанието бе обявен. Тактическите планове за цялата страна не биха могли да се разработят в щаба. Хъксли беше достатъчно добър генерал и не се опита да го прави. Войската беше на изходни позиции и командирите им трябваше сами да вземат решения. Така че ние трябваше единствено да чакаме.

Църковната служба продължаваше вече цял ден. Процесии, химни, жертвоприношения, песни — въобще тържествената монотонност на зрелищния ритуал. Моят стар полк стоеше в стройни редове — шлемовете блестяха, а копията изглеждаха като зъби на гребен. Познах Питър ван Айк, който пъчеше корем пред строя. Наскоро той беше откраднал за нас копието на един филм и присъствието му сега на церемонията означаваше, че не го подозират в нищо.

Останалите екрани в залата за връзка показваха тълпите по улиците и храмовете. Но навсякъде хората не откъсваха очи от телевизорите, които показваха суетнята във вътрешността на двореца.

В цяла Америка чакаха Чудото на Въплъщението!

Офицерът за свръзка се откъсна от приемника и каза на генерал Хъксли:

— Предавателят „Гласът на Бога“ е под наш контрол, сър!

Хъксли кимна с глава. От това зависеше всичко. Да превземем предавателя бе възможно единствено преди началото на Чудото. Изображението се предаваше по кабел и да направим промени можеше едва след завладяването й. Гордеех се с успеха на другарите ми. Но в същото време изпитвах мъка, защото знаех, че нито един от тях няма да доживее падането на нощта.

Издържат ли още няколко минути, смъртта им няма да е напразна.

Началникът на свързочниците докосна ръката на генерал Хъксли.
— Започва се, сър!

Камерите показваха в общ план огромната зала на Храма. В далечния край се виждаше олтара с арката от слонова кост — входът в Светая светих. Той беше закрит с тежки златни завеси.

Не можех да откъсна очи от екрана. След безкрайното, както ми се стори, очакване, завесите трепнаха и бавно се разтвориха. И пред нас се появи в цялото си величие самият въплътен Пророк; на мен ми се стори, че се вглежда в душата ми. Поисках да се скрия някъде. Но с удивление чух собствения си глас:

— И ти смяташ, че ще можеш да възпроизведеш всичко това?

— С точност до милиметър — отговори началникът на свързочниците. — Нашият имперсонатор е подгответен от най-добрите ни хирурзи. Може би вече върви нашият филм.

— Но всичко изглежда така реално!

Хъксли ме прекъсна:

— Стига напразни разговори, Лили! — каза той. Никога не бях го виждал по-сърдит.

Мълкнах и отново се загледах в екрана. Това могъщо лице и огнен поглед да са на някакъв артист? Не! Познавах го от толкова церемонии. Нещо куцаше в плана ни.

Хъксли запита сърдито:

— Има ли връзка с Нови Йерусалим?

— Извинете, сър, няма.

Пророкът започна да говори. Могъщият му глас гърмеше като юрихонска тръба. Той молеше благословията на Господа за идващата година; после замълча, отново ме погледна, вдигна нагоре очи и се обърна към Първия Пророк, молейки го да се яви пред народа в плът и кръв, като предлагаше собственото си тяло за посредник.

Започна Превъплъщението! Косите ми настръхнаха от ужас. Ние бяхме загубили. Пророкът израсна с няколко сантиметра, дрехите му потъмняха и пред нас в старинната си тога стоеше самият Йеремия Скайдър, Първият Пророк и основател на Новия кръстоносен поход. Чувствах вътрешностите ми да се сковават от страх, също както като малко момче за пръв път видях Чудото по телевизора в местната църква.

Той започна с добри пожелания към народа и изрази любовта си към хората. Постепенно се разгорещи и на лицето му се появиха капки пот и пръстите му се преплетеха така, като в онези дни, когато призоваваше Бога на ранните събрания на кръстоносците в долината на Мисисипи. Той заклеймяваше греха във всичките му прояви. В самия разгар на речта за мое голямо удивление премина на друга тема.

— Но днес аз се върнах не да говоря за малките грехове на обикновените хора! — изрече гръмовно той. — Не! Призовавам ви на оръжие! Вдигнете се на въстание! Сатаната е сред вас! Той е тук! С гъвкавостта на змия той проникна в Храма и прие формата на вашия наставник! Да! Той прие лика на Пророка!

Унищожете Пророка! В името Господне, унищожете го заедно със сатанинската му свита!

13

— Докладва Брюлър от предавателя „Гласът на Бога“ — долови свързочникът. — Станцията е изключена и ще бъде взривена след тридесет секунди. Групата започва да се изтегля. Успех! Край на съобщението.

Хъксли измърмори нещо и се отдалечи от екрана. Телевизорите показваха от различните градове пълна обърканост. Навсякъде започнаха бунтове. Гледах и се опитвах да различа приятелите от враговете. В Холивуд тълпата нахлу в храма и изби свещениците и стражите. Полицайтата така се бяха объркали, че не успях да дадат нито един изстрел. Без съмнение планът ни работеше. Ако и правителствените войски са така дезорганизирани, задачата ни силно се облекчава.

В Портълнд, щата Орегон се сражаваха. Там за пръв път видях хора с превръзки на ръката — единствената ни униформа.

От главата ми не излизаше образът на Пророка! На двамата Пророци! Щом тази сцена произведе такова впечатление на мен, какво остава за нищо неподозиращите зрители?

Дойде първото донесение.

„Овладян е центърът на енергийната система — съобщаваше Лукаш от Нови Орлеан. — Щурмуваме полицейското управление. Стражите са деморализирани от Чудото. Съпротивлението е слабо. Въвеждаме ред.“

След това пристигнаха доклади от Денвър, Бостън, Минеаполис и от другите големи градове. Отличаваха се един от друг, но общият им смисъл беше един и същ — призовът за въстание на нашия синтетичен Пророк и прекъсване на комуникациите. Така войската на Пророка се превръщаше в тяло без глава. Мощта на Пророка се градеше на предразсъдъци, суеверия и мистификации — ние обърнахме суеверието против него самия.

14

За временна столица обявихме Сент Луис. лично закарах дотам генерал Хъксли. Настанихме се във военната база на Пророка, като ѝ върнахме старото име „Казармите на Джиферсън“. Преименувахме университета във „Вашингтон“. Все още повечето хора не разбираха същността на това, което ставаше, но скоро щяха да го осъзнаят. Поне така се надявахме. Аз също насокор разбрах, че Вашингтон е бил борец за свобода.

Хъксли се обяви за военен губернатор и упорито отказваше званието временен президент.

Положението всъщност бе много по-сериозно, отколкото изглеждаше. Независимо, че революцията бе обхванала цялата страна и правителствените войски бяха разгромени, ние не можехме да завладеем сърцето на страната — Нови Йерусалим. Повече от половината население не беше с нас, много бяха просто объркани. Докато Пророкът беше жив и Храмът оставаше център, около който можеха да се обединят привържениците на режима, фалшивият божи наместник запазваше надеждата си за победа, а това означаваше безкрайна война, докато едната страна не бъдеше смазана.

Чудото даде само временен ефект. Пророкът и помощниците му не бяха глупаци. Те вече бяха започнали да организират преданите си привърженици, които най-много се бяха облагодетелствали при църковния режим. Скоро на всички стана ясно, че ние сме имитирали Пророка. Изводът би трябвало да е ясен — щом ние сме имитирали Чудото, то и предишните чудеса са измама, просто телевизионни трикове и нищо повече. Казах това на Зеб, но той се присмя на наивността ми. Вярващите не се подчиняват на логиката. Трудно е да се откажеш от религия, с която си закърмен още от детството си.

Нови Йерусалим трябваше да падне! Или ние загивахме!

В университета се събра Временното конституционно събрание. Откри го генерал Хъксли, който отново отказа президентското кресло. След това той обяви, че всички закони, приети по времето на Пророк

Йеремия Скайдър се отменят. Нашата единствена цел е възраждането на демокрацията и подготовка за свободни избори.

Той даде думата на Новак и напусна събранието. Аз трябваше да го съпроводя и едва после разбрах, че са приели пъrvите две резолюции: нито един гражданин не може да бъде подложен на хипноза или друг начин на психотехническа обработка без писменото му съгласие; и че на пъrvите избори не трябва да фигурират религиозни или политически съображения.

Към нашата армия се присъединяваха непрекъснато доброволци. Но това не беше истинска армия. Утешавахме се, че войските на Пророка, съставени предимно от тайни полицаи, не бяха многочислени и само част от тях успя да си пробие път до Нови Йерусалим.

Подготовката за щурма изискваше да съберем всичките си сили. Работата така нарасна, че последните месеци в пещерата сега ми се изглеждаха като прекрасен отпуск.

Спомних си един интересен инцидент от онова време. Секретарката ми се обади и каза:

- Иска да види вашият близнак.
- Какво? Та аз нямам братя! Да не говорим пък за близнаци.
- Сержант Рийвс — обясни тя.

Той влезе, стиснахме си ръцете и се заоглеждахме един друг. Действително се зарадвах и му казах, че съм изпълнил голяма част от работата му.

— Така и не успях да предам, че съм намерил нов клиент в Канзас. Наминете в магазин „Емъри, Бър и Тейър“!

- Благодаря, ще го направя.
- Не знаех, че и вие сте войник.
- Не съм войник. Но станах, когато изгубих пропуска си...
- Простете ми за това.
- Не си струва да се извинявате. Научих се да боравя с оръжие и ще участвам в операция „Гръм“.

- А-а?! Името на операцията е съвършено секретно.
- Така ли? Кажете го на момчетата!

Смених темата.

- Ще останете ли в армията?
- Едва ли. Може ли да ви запитам нещо, полковник?
- Да.

— А вие ще останете ли в армията? Или пак ще се заемете платовете?

— Хареса ми да бъда търговец, но още не знам.

— Е, добре, а аз останах без работа и си търся партньор.

— Не зная — отговорих аз. — Не гледам по-далеч от операция „Гръм“. Наистина не знам. Може и да остана в армията, макар вече военната служба да не ми харесва както някога. Бих искал да седя под някое дърво и да се наслаждавам на живота...

— Но защо под това дърво да не разпънем няколко плата? Та докато се радваме на живота може да падат доста долари. Помислете!

— Естествено, че ще помисля.

15

С Меги се оженихме един ден преди щурма на Нови Йерусалим. Меденият ни месец продължи точно двадесет минути — постояхме, хванати за ръка, на противопожарната стълба; там не се мяркат началници. След това излетях с Хъксли на предните позиции.

Поисках да се сражавам на изтребител, но ми отказаха.

— Защо, Джон? Войната няма да се реши във въздуха. Трябва да я спечелим на земята.

Както винаги генерал Хъксли бе прав.

Ние не можехме сериозно да повредим двореца и го знаехме добре. Под разкошната обивка се криеше най-съвършеното скривалище в света. То можеше да издържи на пряко попадение на атомна бомба. А и не можехме да използваме атомно оръжие — щяха да пострадат стотици хиляди невинни хора.

Налагаше се да измъкваме Пророка от дупката му като пор.

В 00 часа 01 минута ние нападнахме двореца откъм река Делауер. Разполагахме с остатъците от бившите бронечести на Пророка.

Повече от тридесет часа бомбардирахме двореца и се надявахме, че никой в него не е спал през това време. Нашите бойци се редуваха и спяха по дванадесет часа.

Започнахме атаката по суша. Имаше много убити, мнозина станаха герои, но крепостта се държеше и не даваше признания на слабост. Атаките ни се разбиваха в бронята на замъка като морски вълнички във вълнолом.

— Тук капитан Питър ван Айк. Щурмувайте главните врати! Ние ще ударим отвътре.

— Защо главните врати? — попитах аз.

— Няма да издържат дълго!

Ако беше истина, това решаваше изхода на битката. Но имах достатъчно основание да не вярвам. Може да са хванали капитана и

това да е клопка. И не виждах как е могъл да се свърже с мен по време на битката.

— Кажи паролата! — поисках аз.

— Ти я кажи!

— Няма да я кажа!

— Аз ще кажа първите две букви.

— Добре.

Той не събрка. Това ме успокои. Наредих:

„Отменям предишната заповед. Тежките бойни машини да щурмуват централното укритие! Съсредоточен огън по входните врати! Леките бронемашини да водят отвличащ огън по фланговете! Повторете заповедта!“

Започна нова атака! Ако това бе клопка, цялата ни армия загиваше! Или те, или ние?! Загубих представа за времето в огнения ад на битката...

Изчаках и последната бойна машина да влезе в Двореца и дадох последната си заповед.

Противникът стреляше рядко и неорганизирано. Боят приключваше. Ние почти не срещахме съпротива и се спускахме етаж по етаж надолу, докато стигнахме скривалището на Пророка. Вратата беше широко отворена и ПРОРОКЪТ БЕ ТАМ.

Но нямаше как да го арестуваме. Девствениците се бяха добрали до него преди нас и той вече не беше онзи страшен владетел.

Едва можахме да го разпознаем!

Издание:

Робърт Хайнлайн. Замъкът на пророка

Сигнален брой на списание „Астра“.

ИК „Неоастра“, София, 1996

Печат „Полипринт“, Враца

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.